

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 31.03.2008. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Браниоци адвокати Ђорђе Дозет и Стеван Протић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведоке молим вас. Сведоци Новаковић Славко, то сте Ви? Стевановић Радан, Мандић Томислав. Добро. Хоћете само сачекати испред па ћете бити прозвани молим вас.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступила сва позвана лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, како се осећате? Ви сте прегледани? Боље је ли тако? Ја сам и добила извештај у том смислу од лекара Окружног затвора у Београду који ме извештавају да сте прегледани поступајући по нашем налогу, констатоване су дијагнозе. На прегледу је констатован повишен крвни притисак, док је остали налаз уредан и закључак од стране кардиолога је да је пацијент способан да присуствује суђењу и прати његов ток.

Да ли се тако баш осећате? Може? Добро, хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок
НОВАКОВИЋ СЛАВКО.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила да позовете сведока
Новаковића.

Седите.

Сведок СЛАВКО НОВАКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо господине Новаковићу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Новаковић Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године и од оца?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: 24.02.1959. године, Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је где?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Било Подпећ, општина
Сребреник, сада Јања, Ново насеље код Бијељине, Николе Тесле 12/31.

**Сведок Славко Новаковић, са личним подацима као у
претходном поступку, без измена.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, Ви сте позвани у
својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање
лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на
постављена питања уколико би одговорима себе или неког Вашег
блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети
или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, само на та питања нисте дужни да
одговорите, а дужни сте и да нам све испричате шта Вам је познато о

догађају о коме овде судимо. Хоћете молим Вас да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Члан 106 ЗКП-а, текст заклетве за сведока гласи: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, Ви знате зашто сте позвани, је ли тако, у суд?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Знам зашто сам позван али ако могу да ставим прво примедбу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Прво, није сачувана тајност ни сведока ни мене као позваног. Не знам како је остало, можда вама концепт судства у БиХ није познат и жао ми је што је до тога дошло јер ми нисмо ни заштићени сведоци ничим ништа јер сте нам послали у истражном поступку смо добили позиве преко пошта који су били далеко дискретнији, неповерљива тајност наша на кућне адресе где и живимо, а у овоме поступку смо добили позив преко Основнога суда у Бијељини путем факса, значи који је јавни докуменат који је донео полицајац, једноставно ти уручио да потпишеш а председник суда у Бијељини је господин Звиздић што имам право да сумњам и значи ја живим 25 км од Тузле и значи моја уопште повријеђена свака људска и свака друга част и морал кад је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли сте Ви уопште тражили заштиту?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па што ће ми заштита кад сте Ви објавили све моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте ни тражили?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А што ћу ја тражити, ја сам то добио у поднеску тамо позади позива и то је дошло факсом, значи тамо раде полицајци мешовитог састава. Вама ово можда овде у Србији личи на нешто друго, а ми живимо једни поред других, далеко смо ми од нечега да ми можемо толико брзо да све то амортизујемо што је се десило и да тако можемо имати брзо поверење једни у друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сам Вас ја добро разумела да ли ћете Ви тражити неку заштиту или не?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па нећу, мени није потребно јер сте Ви све обелоданили, нека буде шта хоће, далеко од тога, ја сам

дошао овде да причам истину, ја сам један од најоштећенијих из те колоне, сигурно сем они што су погинули ја сам највећа сказа која ходам по тој Бијељини и зато сам дошао овде да кажем истину. Ја се не бојим, али ми је само жао што је дошло до тога пропуста јер то сигурно нисте довољно познавали како код нас функционише судство и да ли се може преко таквих институција слати позив јер они нису наклоњени када смо у питању ми, овај народ из којег ја потичем, односно српски народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Хоћете нам онда испричати молим Вас од момента када сте Ви мобилисани па испричајте све што нам је везано за овај наш догађај.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам мобилисан заједно са својих 20 земљака, то је село Подпећ, значи негде почетком априла мјесеца. Ми смо значи добили позив о мобилизацији с чистом намером да се, тако је гласило, помогне у заштити, обезбеђење значи самога објекта тузланске касарне у којој је масовно дошло до отказивања и војске и официрског кадра из других редова. Пошто је тада тузлански гарнизон постао са бригадом, а не као корпус јер Саво Јанковић је нешто раније пензионисан, долази до распуштања, значи формацијски таквога начина деловања због значи недостатка људства на обезбеђењу саме имовине покретне и непокретне која је припадала тада Југословенској народној армији, због магацина територијалних одбрана које су постојале на Козловцу, значи покупљени из свих општина после дефинитивног говора Фрање Туђмана у Сплиту да су они сви војска и да ће се то све злоупотребити, тада је војска наредила и повучено је све у касарне. Значи, свака је општина имала свој магацин и из тог смо разлога значи позвати да би се то све максимално до коначног договора обезбједило и заштитило. И та нам је улога у том моменту и све до самога поласка и била. Значи, били смо константно тамо присутни у касарној. Значи, обезбеђивали смо то што смо обезбеђивали, ничим никога нисмо ни у једном моменту до тога дана ни провоцирали ни иритирали да би требало, ми не улазимо што су други пролазили кроз Тузлу да ли су евентуално нешто чинили или нечинили, то није наша делатност ни била. Значи, понављам наша делатност је била строго да заштитимо имовину која је била, значи и општина и наше војске тадашње у Тузли и то смо и чинили.

Знали смо и за договор који је био да до 19. маја, значи то су донели више институције тадашњих држава и о томе су знали и они бијели у преводу што су носили мантиле странци, значи да је до 19. маја био рок повлачења свих јединица ЈНА са територије република на којима су се до тада налазиле, значи ни тим нисмо ништа могли ни

повриједити, значи имали смо и тај рок од тих, толико дана када је у питању то све да учинимо.

Међутим, могу да кажем овде једну специфичну ситуацију, она је се десила тамо половином априла мјесеца када ме је лично Селим Бешлагић, тадашњи градоначелник Тузле и председник Реформских снага преко Панте Тадића, новинара «Фронта слободе», он је био тада одборник у Скупштини општине Тузла, позвао да дођем код њега ја и још са једно два човјека из реда српског народа поразговарамо на тему нашега присуства тамо у касарну и свих тих околности, на шта сам и одазвао се тачно, у тачно вријеме када смо се договорили он и председник тадашњег штаба Територијалне одбране, били су присутни где су прве овако рјечи биле. Смијем ли користити жаргон онај који је он користио у томе моменту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: «Јебаћемо ми матер Милету Дубајићу и свим четницима, вас позивам јер знам из које сте средине, знам да код вас СДС није побједио, гарантујем вам ја до Орлове Клисуре да ћете припасти Тузли, али откажите послушност Селиму Бешлагићу, односно Милету Дубајићу, послушајте Селима Бешлагића и повуците ви своје људе из касарне, оставите касарну онакву каква је требала да остане». Међутим, ми нисмо имали на то право, нисмо то жељели да учинимо, него смо рекли ми ћемо се констатовати значи је ли то нешто што ми смијемо учинити или не смијемо учинити, јер ми смо по позиву били и стављени на располагање војсци Југославије, значи да не би дошли у колизију са прописима и законима јер смо тамо по некоме члану и одговорни да присуствујемо и учествујемо у самим обезбеђењу тих објеката и тако је се то и десило.

Међутим, мислим да је највећи пропуст у овоме свему начињен када је се 13-ог ујутро или 14-ог ујутро, 15 година је период прошао од тога, повукла се јединица која је обезбеђивала некакав вањски дио те касарне. Значи, ту су били људи исто из војске Југославије који су чинили тај некакав спољни заштитни појас око касарне и они су повучени једном несмотреношћу Милета Дубајића. Нормално да смо ми остављени на једноме цједилу и на једној, односно у једној неизвесној ситуацији, која нам је била добро позната, јер било је у међувремену и док је било присуство тих некаквих спољних заштитника те касарне около значи ми смо били читаво време провоцирани. Било је подметања оног експлозива у оне контејнере, било је пуцања на касарну, било је провокација од стране припадника тадашње Територијалне одбране, а да су они били организовани и спремни добро је познато нашим властима

ЈНА да је Саво Јанковић те јединице наоружао са 12.000 цијеву имајући у виду да ће се сачувати нека мултиетничкост те Тузле на саму победу реформских снага тада у Тузли и свега тога што је се дешавало. Мислим да је то била крупна и велика грешка и пропуст код самих људи који су се тада бавили тим послом са којим су се бавили и онда је отишао једноставно у пензију и нас је значи оставио на цједилу како нас је оставио.

Међутим, све то да прођемо, да дођемо ето и до тог кобнога 15. маја 1992. године када ми од Белојице, Милета Дубајића, можда још овај детаљ сам прескочио да кажем. Врло је сумњив одлазак значи првог помоћника Милета Дубајића, то је био Вељко Брајић, значи његов заменик који је отишао на два дана прије на Озрен ко фол прича је била у некакву прекоманду, што значи не говори истину и једно реално стање о томе свему, шта је позадина тога свега, не знамо јер он је био ипак човек други по некаквој степену наређивања и командовања, значи и заштите свих нас. Међутим, што је се то десило нама никако није јасно. Позадинац Белојица, мајор за позадинске послове, он је умро, то је човек био који је врло био негативан као особа према нама који смо тамо били, имам осјећај да је тај човек, јер сам учествовао у неким тим састанцима и свему, да тај човек није био наклоњен уопште томе свему, да је и он федро одређени дио, иручивао наоружања људима из саме Тузле. Овако да кажем отворено да су то у питању Бошњаци, међутим, нажалост тај је човек умро и о томе је сувишно и причати.

На једном још прије овог 15-ог, ћу да кажем на једном суочењу који је Данило пуковник 1993. годину и 1994. годину кад је истрагу водило Тужилаштво Савезне Републике Југославије у то вријеме, имао сам прилику да сарађујем с тим Данилом, ја имам и број телефона овде на који смо контактирали, ја сам то понудио прошли пута, човек којем сам ја дао и оригинал касету, значи коју сам добио у септембру 1992. године, значи сам напад на тузланску колону и у којој је добро све виђено како је било од самога сценарија и свега и прије убијања снајпером два човека из Срница која су стицајем околности, не знам ни ја под којим другим киднаповали једну жену да би се дограбили српске територије, изашли, има њихов одстрел који је организовао тадашњи Мехмед Бајрић и на снајперима који држе та два момка који ослобађају часно и поштено те две жртве, хоћу да кажем да то има на тој касети и то је увод те касете тузланска колона и ја сам замолио прошли пута да она буде предочена ако је могуће, да се види, само да видим је ли оригинал или тај оригинал завршио негде другде јер имам право као овако оштећени у све да сумњам.

Кад сам био на суочењу у Генералштабу у ономе подруму, то је оно тамо главна зграда где је срушена, нисам ни знао што сам позван, био сам доле у подруму сједио на једноме ручку, између осталог почела је тема тузланске колоне, то је било 1994. године, када сам сву причу почео да причам како је се све то дешавало и шта је било, када је један од, односно тај Данило када је устао и наслонио се овако на сто и рекао «матер ти јебем капетане чујеш шта човек прича, а ви сте као орган безбедности на 10 дана прије напустили Тузлу и стационарали сте се у хотел «Енергетик» у Угљевику». То су неки детаљи значи које сам хтео да повежем да ипак на овоме свему треба још доста радити.

Сам 15. мај 1992. године, значи добијамо наређење и наредбу да полако пакујемо оно што нам припада. То је значи један борбени комплет, наоружање које смо задужили, одређену количину хране и значи оно возила што је било припремљено да се креће ка Савезној Републици Југославији. Значи, наредба је гласила «строга формирати колону» са три праге које смо једине имали и четири транспортна возила која су била потпуно демобилисана, значи ван употребе стављена, сви су митраљези, сво је оружје са њих скинуто, значи да можемо и потерати јер то и припада војсци Југославије, остали је број је чинила, остала возила, санитарска возила, разне хладњаче за превоз хране и оно што није било толико борбено и што није било.

Овде бих само још додао, познавајући ситуацију из Тузле, знам да је негде око 150 возила остало у кругу ТТУ-а код Дома «Моше Пијаде» ко фол на ремонту. Сматрам да је и то војна имовина која је била потпуно исправна али је неко прије уновчио и продао, није имала потребе да буде тамо. Значи, далеко је то добро организовано, све је смишљено и рађено од стране и једне и друге стране која је могла учествовати у овоме свему. И тако је и било. Значи, оно борбених, значи те три праге које су биле неодконзервиране, значи у потпуној тот-масти нису возила никад ни кориштена, та четири транспортера која су била потпуно демобилисана за било какви вид прижања борбе и оно остало возила и минско експлозивних средстава што не могу негирати и не би што је требало натоварити, што је припадало војсци Југославије и што нам је тако речено смо и повезли у тој колони. Колона је бројала више од стотину возила то је сигурно. Ја процењујем да је било чак око 150 укупно у тој комплетној колони, је добила задатак значи 10 до 14 први излазак је наш био из саме касарне.

Међутим, у самој тој нашој организацији и припреми тог свог изласка из касарне били смо читаво време провоцирани, напуцавањем значи из више крајева, посебно у пределу болнице Градине, не из

Градине као болнице него из онога дела, значи не знам како бих вам рекао десно посматрано из касарне кад би се окренули Градини, било је доста претрчавања тих неформалних једница, провокација и остало. Не могу рећи да понеки неконтролисани метак није био и од стране у страху тих људи који су били у касарни, испаљени, али да жртва сигурно у том моменту није било и то је све било онако у виду самих провокација.

Међутим, кад смо ми кренули шта се дешава. Нас враћају на скверу, односно на Брчанској Малти. На касети је добро видљиво, прага има и велики ањшлаг када неколико возила приватних оштећују и ми се враћамо назад у касарну. Значи, није било у том првом нашем покушају изласка по договору никаквих провокација већих када смо изашли на тај, можемо га назвати овако магистрални пут, него једноставно испоштовали смо значи оне људе из Територијалне одбране и оних паравојних формација, оних зелених беретки који су били у добро припремљеним возилима која су рађена. Они имају на касети, могу се приметити то нису возила Југословенске народне армије, то су возила посебно направљена у ТТУ, имамо значи људе које знамо који су то радили и имали су митраљеска гнезда одмах код семафора постављена и нормално ако неко каже врати се, врати се ми нисмо имали никакву наредбу ни да требамо се с њима борити ни да требамо куда друго ићи него правац Пожарница-Угљевик-Бијељина-Савезна Република Југославија, ми смо то и учинили.

На повратку негдје половине пута, значи пола колоне лично је стао крај мене Миле Дубајић. Звао ме је Мали по надимку, не знам како је то дошло «Што се враћате?», па не знам Ви сте командант ове бригаде и ове касарне, што се ми враћамо, не знам, људи су нас вратили, видиш горе да смо враћени. Виче «добро, није проблем», виче «вратите се у круг касарне» и тако је и било, сви смо се вратили. Даље шта се дешава када смо се вратили у касарну тамо. Већ пролазе аутобуси са територијалцима, значи видно то је непосредна близина, значи тога пута из правца Докња, видимо да аутобуси стају поред зграда, видимо да тих људи наоружани попуњавају просторе, значи зграда да ли улази у хаустер, да ли улази у подруме или на спратове, то нисмо у сваком моменту видели, али видели смо на подручју, односно на простору болнице Градине да се отварају на болницама стакла, прозори, да се праве снајперска гнезда и у том смо потезу највише могли приметити територијалаца и одатле смо први напад очекивали. Очекивали смо и први напад са лијеве стране од изласка из касарне јер то је систем неколико објеката бетонскога чисто грађеног карактера тог система

некаквог «жежељ», значи од темеља до крова то су зграде по 15, 16 спратова чисто од бетона и ту је велика концентрација била тих снага и нисмо били наивни да нисмо рачунали да ће нам се десити ту велики напад и да ћемо фасовати од стране тих припадника којекаквих јединица које су ту биле стационаране.

Шта смо донели одлуку овакву кроз једну шалу да скинемо одређену количину хране, имали смо времена ионако за мало зезанције да ручамо, да се каже добро наједемо јер каже корисно је погинути кад си сит па смо онда мало и бројали колико ће слатких да буде на којем гробљу, то је можда за вас небитно, али значи нисмо клонули духом, сматрали смо и имали смо поверење да ћемо безбедно и поред ових свих наших шала и зезанција изаћи безбедно из те касарне.

У међувремену нас позива Миле Дубајић као некакве ето руководиоце одређених група људи који смо задужени за одређене групе, оно сам и рекао у почетку с мог подручја је било око 20 људи мобилисано. Био је договор да је следећи, тад је био опет овај несретни помоћник, не помоћник овај територијалац начелник Штаба територијалне одбране са Милетом и то је био некакав коначни договор нашег повлачења 10 до 7, односно 10 до 19 да колона може безбедно да напусти значи касарну и креће се овим правцем уз пратњу полиције напријед и позади и уз кретање команданта Штаба територијалне одбране и Милета Дубајића у том некаквом значи другом, трећем возилу које иде иза полиције. Да вам будем објективан, не желим се ничим хвалисати, имао сам храбрости у том моменту да кажем следећу реченицу коју сам изговорио сигурно «Господине Миле Дубајићу и господине начелниче Територијалне одбране, није вама мјесто да идете у другом возилу ни у трећем возилу, вама је најбоље мјесто да идете у средини колоне и ми сигурно ћемо имати повјерење да ћемо имати безбедан излазак колоне или негде у томе делу, не да ви идете на почетку па са нас шта се деси у самоме дефилеју». Међутим, издао је следеће наређење «зађите од возила до возила, упозорите свакога војника», јер доста је војске било на камионима, ја могу рећи чак отворено да је на неким возилима се могло избројати до 18 војника - 15. Било је значи преко 500 оних којих је требало да напусти касарну. Радило се значи углавном о младим војницима који су враћени по оном договору у најближу касарну из касарни других Република. Било је нешто цивилнога дјела који је прије излазио из Хрватске па то су они који нису имали нигде никога па су нашли ту као цивили да имају где да преноће и да ручају и остало. Били смо ми значи припадници резервнога

састава, не људи као некакви добровољци, него људи који су позвани. Значи да то раде ту што је требало радити.

Ми смо по том његовом наређењу, значи зашли од возила до возила, пренели наредбу, значи пушке морају бити строго између двије ноге, значи пушке морају бити потпуно заковане, значи не смију ни у ком моменту бити ни истурене, ни видне, ни случајно отварање било какве ватре из возила, а свесни и сами ситуације значи да, јер ми Скојевску улицу добро познајемо, то је улица у преводу као један тунел, ту нема шансе да водиш никакву борбу, а не могу да не кажем да смо ми тражили од пуковника Дубајића и од господина команданта Територијалне одбране зашто не би нам се одобрио правац лијево на капију јужну да идемо према Црном блату, Докњу, Мајевици и да онда идемо према Савезној Републици Југославији тим дијелом.

Па каже због чега, због тога значи што је велика концентрација паравојних формација и због тога што је сигурно ово све намештено да ми будемо побијени. Јер тај правац је значи нам обезбеђивао, прво били смо сигурно заштићени, није имало, непријатељ није био на тој страни то је сигурно. Друго, имали смо шуму с десне стране строго, имали смо возила, могли смо и пјешадијски да изађемо, значи да не дође до овог ексцеса до којег је дошло. Међутим, каже став је и наредба је виче Генералштаба војске Југославије да је само тај коридор по договору одобрен, значи, опет понављам Пожарница-Угљевик-Бијељина-Савезна Република Југославија, да је то немогуће и то се не може променити. Ако је то тако нек нам је драги Бог на помоћи и тако смо и кренули.

Налазио сам се у дванаестом возилу. Значи, прву ватру које је моје возило доживело, доживело је после мога изласка јер кад смо ми били негде у правцу «Ремонт-овог» завода транс-сервисових возила, тј. градскога превоза, тад је се преломило црно небо, такав је осећај био. Више не знаш одакле се све пуцало – из подрума зграда околних оних брда, болнице, настао је један општи хаос, кошмар. Испред мене је једно возило већ почело горети, ми смо му се примакли пуно близу, замолио сам Мићу врати мало возило назад да можемо га заобићи и наставити пут, међутим, то је био један «дајц» из којег ми је истрчао млади војник Данило Цвјетковић, иначе момак с мога подручја који је тамо у Призрену служио војску и дошао је на једно два дана прије у касарну.

Добро је то на оној касети примећено онога водитеља из «ФС» телевизије кад он каже утрчао је момак у хаустор, помозите му. Данило је био рањен у руку, ја сам га покушао да вратим у возило и да наставим пут, он је потрчао према том хаустору и Данило је 26-ог на ВМА довучен мртав, размењен као такав још са пет момака. Значи, шта је се

десило с њиме, значи није му указана помоћ него му је вјероватно ускраћена и десило му се то што му је се десило. Вратио сам се поново у возило и прве метке сам добио из подрумских просторија, значи одмах јер врата, ја сам био десно уз врата, сва су била прорешетана одоздо као конзерву кад изрешетава сила је метака улетело, до мене је сједео Радојица Илић који је исто добио одређени број метака у стомак. Ја сам добио прострелне ране кроз оба двије артерије на оба двије ноге и добио сам један метак у чело, остао сам значи без вида, инвалид сам значи прве категорије и сто посто са пратиоцем.

Имао сам још снаге да кажем Мићи вози, уплашен је био, рекао сам да је мало возило цурикнуо назад, ми смо покушали да прођемо то возило испред нас, повлачили су нам на шпаги један низ мина. Међутим, имали смо срећу да смо и ту препреку савладали и извукли смо се из дијела Тузле па можда пар километара.

Међутим, «стопедесетка» има моћ додувљивања у вожњи гума, значи гуме су биле уништене толико да није више тај механизам могао да користи и Мићо је рекао Радојици можеш ли ти да изађемо из возила. Већ је то било граница територије критичне, граница територије некакве, ако можемо рећи овако, слободне да ми кренемо горе према ономе воћњаку, Славко је свакако мртав, њега морамо оставити да се не патимо и тако је и било. Они су оба изашли, напустили возило, међутим на ретровизор са лијеве стране сам примјетио да прилазе људи из зелених беретки, оним униформама и ознакама, била је аутоматска пушка позади Радојчиних леђа на ономе има један као хаубе онај дио у возилу, извукли су ту аутоматску пушку и вјероватно су се помирили да сам ја мртав, пошто ми је био погођен овај део овде па сам био сав у крви и тако да су и одустали од било каквих других радњи, повукли су се назад, нису имали куда значи више ићи напријед и повукли су се назад. Мало сам то пропратио на ретровизор, не обраћајући пажњу да ме неко гледа са друге десне стране.

Међутим, с десне стране иза једне куће сам приметио два младића да су ме учили, зажмирио сам и чекао судбину шта буде. Пришли су вратима, кад су се ухватили за врата прогледао сам и видео сам да су оба код врата, отворили су врата, један је отворио врата. Пошто сам био наслоњен на врата покушао сам да паднем на улицу, међутим, тај ме је један момак дочекао, рекао ми је није битно што си војник помоћемо ти. После тога следећег момка, не знам како му је се обратио, иди потерај ауто, сјећам се да је дотерао у том моменту, није то било далеко, цивилнога «стојадина», натоварили су ме у тога цивилнога «стојадина» и рекли су овога момка морамо вући за Пожарницу. Овако

је њихова прича била. До Пожарнице је већ нормално саме артерије, велико крварење, ушао сам значи у кому и не сећам се значи ничега више када је у питању овај део о којем причам.

Послије сам пребачен на ВМА, то је сада небитно, хеликоптером из Бијељине, ту сам значи лијечен читав период. Сјечена ми је нога на два пута, гангрена је заузела и тако да све то што ми је се дешавало. Међутим, по ослобађању Смолуће, једног од концентрационих већих логора је протерано становништво и мог подручја и осталих, жена која је радила у «Аиди», фабрици обуће у Тузли, радила је комшиница од та два момка с њоме заједно и они су извадили стицајем околности мој опасач који ми је био испод маскирне униформе који је био на пантолама и рекли су ако овога икад момка ако преживи, ако га икада сретнемо биће нам вероватно захвалан што смо му спасили главу, што су ме извукли значи на ту територију. И тако смо мало, помало дошли до идентификације да се радило о та два брата Микелини, отац им је иначе Хрват, Италијан је прави, мајка му је са Мајевице, из Пељава, ожењен је одатле и они су 1994. године при изласку преко линије на територију под контролом војске Републике Српске ухапшени, значи на линији преведени у касарну, у гарнизон у Бијељину.

Међутим, они су свој некакав алиби и некакву своју, некакав свој спас желели да покажу кроз то да кажу ето спасили смо тога и тога, нисмо никакви ни диверзанти, неки непријатељски војници, једноставно нам је презиме незгодно, отац нам је тај и тај, мајка нам је та и та, чули смо да је тај човек преживео, можете га питати јер и они су знали да сам ја дошао до тих информација о коме се ради и тако је то и било. Позвали су ме и нису задржали ниједнога, остали су у војсци Републике Српске до краја рата, односно потписивања Дејтона и упознали смо се лично и они данас дан бораве у Италији, раде, вратили су се значи да живе опет на подручју Тузле тамо где су и живели. Да ли сте их узимали као сведоке и саслушавали, није ми познато, али сам то понудио у том некаквом првome истражномe дјелу.

Ето то је онако прича у некаквим цртама коју сам могао ја да изнесем по сјећању прије толико година. Опет понављам ничим ни никаква нам намера значи није била, никога да иритирамо и могу вам да кажем ја још располажем једном књигом ако вам шта значи укупно у овоме поступку која се зове «Опет видим Босну», која је објављена 1991-94. године и повучена из продаје јер се није знао расплет ових догађања у којој они и не крију одлучно «не» Југословенској народној армији у Тузли, значи у којој они и негирају да су побили преко 100 људи у којој они пишу да је Славко Новаковић остао без обадвије ноге, у којој они

пишу још низ и низ ствари у којој чак и пишу, јер нека се протезала теза да смо ми некакве тамо магацине требали њихове да уништимо да видите да и то није учињено, да су они добили наредбу под бројем тај и тај, да су извукли у 01:00 сат наоружање своје Територијалне одбране за општину Сребреник, тако су добили сви у току ноћи, значи да ми ничим и то је један од доказа да ми ничим нисмо значи иритирали или могли иритирати некога, да нам никакве друге намере нису биле сем значи поштовања команде тадашње наше претпостављеног Генералштаба ЈНА и наших руководиоца да се извучемо ка овоме правцу који је био и предвиђен. Значи, све друге приче су.

Међутим, мени је као човјеку јако жао што послје толико година овај процес није вођен тамо где је требао да буде вођен, пред Хашким трибуналом, јер не може се овако нешто крупно подвести. Ја уважавам и цијеним и овај суд данас у којем сједим, био сам у истражном дјелу и у Сарајеву у Виктор Бубањ, цијеним и онај тамо да неће бити и пристрасан да ће водити ову битку до сигурне и коначне истине, али да вам будем искрен да ипак мјесто, догађај и ово све гдје је погинуло преко 100 људи ни криви ни дужни остало нас толико инвалида и 15. мај 1992. године врло карактеристичан за регију тузланску до тада није било сукоба ни проблема на томе дијелу, да је ово био и први елемент протјеривања, значи свог осталог српскога народа са тих простора и данас тамо не живе десетине хиљада људи, тамо је данас повратак свега са 6%. Значи, да је тузланска колона била добро испланирана, добро осмишљена и да је направила сигурно једно велико етничко чишћење српскога народа с тога простора, који значи без икаквог увијања никад више се на те просторе се неће вратити и неће живети и да је то једна велика пустош остала, јер ми Срби бар на том подручју смо користили, односно контролисали и имали у власништву своје далеко више територија него ови остали и нажалост нас више данас тамо нема, а сматрам да је ово било добро осмишљено и сматрам да је сигурно истинито да је у овоме свему учествовао и тадашњи министар Унутрашњих послова Делимустафић који је из ове Србије искористио максимум некаквих права и прочетао је кроз Бијељину и тамо кроз то место злочина, кроз Тузлу и отишао је за Сарајево.

Данас шта је с њега не знам и данас овај предмет и овај спор где овде седим, међу 57 лица која вам не могу напамет набројати, ако ми дозволите могу и прочитати које сматрам да су сигурно криви за ово све што се десило је и иза мене човек који сједи Илија Јуришић што ми никада није јасно. Илију Јуришића добро познајем као човјека из јавног и политичког живота, значи читав период јер нисам ја млад, ја сам човек

рођен 1959. године и био сам у том политичком животу од омладинског руководиоца преко општинског комитета и одборника у скупштини општине и даље значи како је све то дошло. Међутим, и он је на четрдесет и некоме месту и био је припадник значи свих ових служби о коме сам говорио, био је у Кризноме штабу, био је значи у тим нашим државним службама малтене у свим. Зашто није било мудрости и свега да не дође до овога, јер заиста, заиста није требало да дође до овога и заиста није требало нас толико невиних да буде побијено и да остану овакви богаљи какви смо остали.

Ето толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, Ви кажете да сте били мобилисани почетком априла 1992. године, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па добро. Тако некако је било можда до једно 5-ог, 10-ог априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте били одмах распоређени? На обезбеђењу тузланске касарне, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте. У ствари био сам као некакав руководиоца те групе, био сам помоћник команданта за безбедност те моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да, да, те моје групе која је била. Значи, могао сам и да одем и кући у село, могао сам и да се вратим, могао сам да оставим ту људе, њима је командовао мали поручник Милошевић који је убијен, он је био из Србије официр, који је убијен. Он је на сву несрећу пошао у 12 сати аутобусом да оде за Србију и распремио се у цивилну униформу и да оде за Србију прије нас који треба да изађемо из те колоне. Међутим, неки му ђаво није дао, вратио се јадан опет, виче «шта буде вама нека буде и мени» и заглавио је, погинуо је, добро ми је познато, али он је ту моју групу комплетну је он водио и био је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте помоћник команданта били за безбедност?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки одред био?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је био одред «Окресаница», јер ми смо прије вршили, да вам будем отворен, што «Окресаница». Касарна на мом подручју, на мојој општини Сребреник којем сам припадао, је се звала ко Окресаница. Ту је био један од значајних радара војске бивше Југославије. Сад таква два радара су била, ја мислим свега у Европи. Он је контролисао некакав комплетан источни дио, овог

источног блока, значи комплетан и ми смо и ту извукли малтене материјално техничка сва средства и војску и младу војску и офицере, њих негде око 39 у једном периоду, то је био негдје фебруар мјесец и проследили Савезној Републици Југославији. Значи, без икаквог експреса сем једног рањавања прије младог војника Македонца којег су нам ранили беспотребно, међутим, све је то безбедно извучено и послато за Савезну Републику Југославију и онда нам је следеће ово било по значи овоме позиву да то буде обезбеђење касарне, касарне у Тузли и тако смо ми и добили то назив одред «Окресаница», на пример те војнике су из подручја Смолуће, Лукавца контролисали под одредом Ратиш, због те, није то планина то је више некакво брдо које се тако звало и тако више су ти формацијски називи били да би лакше били људи препознатљиви и да би на одређени начин била некаква контрола над тим свим и ето тако је то изгледало и било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били резервиста?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки чин?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам радио у СУП-у Сребреник прије. Нисам имао неки чин, али ето у звању сам могао да будем потпоручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, пошто кажете да до 15. маја је све било мирно?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није никаквих немира било?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па јесте оно мало провокација око касарне је било до 15. маја, оно подметање експлозива у контејнер, мало напуцавања са стране, мало оно вјероватно испитивање некаквога пулса али није то било нешто видно, није било ни на осталом подручју сем Зворника и Подрињског дела где је било дошло већ до сукоба а кад је у питању Тузла, Живинице, Бановићи, Лукавац, Грачаница, Градачац, Сребреник, оно што је углавном и било ослоњено на Тузлу. Искључујем овде Брчко јер није толико ни било, јесте то била некаква регија формацијски, али није то толико било у том моменту, али ово су неке општине које су углавном биле наслоњене на Тузлу, да ли индустријом, ишли смо тамо у школу, рудници и све остало тако да отприлике се држао тај некакав концепт некаквога заједништва. Није толико било сем Живиница које су искакале, оне су прве основале те зелене беретке, односно те «живиничке осе», како се они зову и тамо су се они први и појавили с том паравојном формацијом и одатле је то и све почело да се ствара одређена сумња у то све тако да ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је војска узвраћала на те провокације?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па није имала потребе. На тај сам дан, ја кажем, било је пар пуцњева и нешто пуцњева и из касарне када смо ми били провоцирани, али то није било да је било некаквих рањавања ни код нас пошто смо ми малтене били у групи и на мањом простору, него једноставно ако дође провокација из овог дела шуме или иза ове зграде, није значи никога повриједила. Ако је неко сада неконтролисано опалио неки метак из круга касарне према томе мјесту одакле је тај метак, значи није било ту ништа сигурно на једној страни тако да то је неvezано значи уопште било доле за овај дио града где се ово све десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли Ви уопште имате неку информацију везану за преговоре који су вођени да војска напусти касарну?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па имам, све што имам од команданта Милета Дубајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви присуствовали неким преговорима?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нисам, сем овога кад нас је Бешлагић звао и кад нам је нудио ово што сам вам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте испричали.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А другим нисам присуствовао. Све нас је Миле о томе обавештавао да ћемо сигурно безбедно, да ово да је договорено, да све, све, он је углавном већину тих састанака и разговора водио, значи он је човек једини који је комплетно учествовао у тим разговорима и од стране људи који су били у касарни више их није било, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, како је то изгледало када вам је Миле Дубајић командант касарне рекао, односно издао наредбу да се крене са припремама да се напусти војна касарна. Како је то изгледало? Ви сте рекли да сте пренели наредбу, јел' тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па јесте, он је рекао «Мали поступи по наређењу», то је било после онога кад ми кажемо, кад сам ја оно рекао, одреаговао да они иду усред колоне да би то била нека безбедност или смјена овога промена овога правца, међутим, каже «Ваш је задатак да зађете од возила до возила, упозорите људе на такав и такав начин и метод изласка», што смо и учинили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били по тим магацинима и скупљали све што је требало да се пренесе, материјална та техничка средства?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ми нисмо. Видите нешто. Сви магацини остали који су били сем магацина хране, нису уопште дирани, јер у магацину где је била смештена храна товарила се једна количина хране, а борбена средства ова о којима сам ја причао и о којим се прича она су малтене била код нас, ти борбени комплети су, ми смо то дужили, јер сам био на обезбеђењу касарне. Значи, магацине Територијалне одбране војска Југославије и наоружање углавном у већем делу извукла. Остала је једна мања количина минско-експлозивних средстава и овога наоружања свога другог која је остала у тим магацинима и нисмо имали потребе да се враћамо назад јер значи ми смо се све приближавали капији, значи излазима. То већ остаје у позадини нас. Ми немамо потребе више враћању тих магацина јер из разлога што ми знамо да су то магацини Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате где је био магацин Територијалне одбране у односу на касарну?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па знамо, били на Козловцу, па били сви на Козловцу, све је то спојено, то је једна спојена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко обезбеђивао тај магацин?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нико више после нас није, то је све остало тамо, то ми нисмо надлежни да то извлачимо. Ко је то преузео и ко је то обезбеђивао, ми не знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, за то време док сте ви вршили припрему да се војна колона извуче, да ли знате да ли је било обезбеђено?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па мало је то подалеко, подалеко је то не можемо ми то видети, јер се ми повлачимо ка изласку, значи нема ту, ту је било официра и Бошњака, ту је било официра из другог народа. Нису сви се повукли из касарне официри друге националности да смо само остали ми Срби. Значи, били су ту и други, било је ту још повјерења да неће доћи до евентуално до овога што је дошло. Значи, ми не знамо сада њихову позадинску организацију да ли су они то из некаквих шума или ћошкова попуњавали и затварали тај део позади нас, али имамо овамо доказ у којем каже да је то и остало, да су ту Територијална одбрана у току ноћи добиле наредбу да извуку из своје општине, што су и урадиле, ево то су они и написали, нисмо ми писали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да сте имали провокација, да ли је можда командант касарне издао неку наредбу или упутство како поступати у случају изласка колоне ако би се десиле неке провокације?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Строго мирно, без иједног метка испаљеног из колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, евентуално да ли је било неких упутстава уколико би дошло до провокација, како радити?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не. Оно што смо пренели људима ово што сам вам рекао прије. Значи, нема више наредби, какве више имају наредбе. Оно што смо добили задатак на томе састанку са тим начелником Територијалне одбране и Милетом Дубајићем ми смо то пренјели значи од возила до возила свако својој групи и оним људима који одређени дио возила учествује у колони. Значи нема више, какве више наредбе не могу доћи у обзир. Ко ће наредити више. Они сједају у прва возила, колона креће, значи нема више никаквих наредби. Нисмо ми били повезани средствима везе и мобилним телефонима јер их није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време сте Ви добили наредбу од Дубајића?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Десет до 7, десет до 19 је био следећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, први пут кад је требало око 2 сата да кренете?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је можда било око једно кад смо имали тај састанак, то је било можда око једно 17 часова, 18, ту негде тако, тешко је се то сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први излазак кад је био око 2 сата?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Први је био око десет до 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, кад сте Ви у које време?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То смо добили од Бјелојице. То је од Бјелојице добијена наредба. Није то добијена наредба од Милета Дубајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Дубајић у то време?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Он је био тада у то време на преговре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На преговорима?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да. У ствари, ми нисмо знали гдје је он био, али смо схватили да нам је кад сам се срео с њиме у путу, кад је он дошао са командантом ТО, значи могао си да схватиш да се вероватно с њима нешто додатно и допунски договарао, што нама није познато ни шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана колона када сте кренули то први пут око десет до 2?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте Ви возилу били?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Био сам у 12-ом возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте у 12-ом возилу. Које марке? У којем сте возилу били?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: «Стопедесетка».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било војника у том возилу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Три нас је било – ја, значи Радојица Илић и возач Мићо Максимовић. Нико више у том возилу није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза вас колико је било возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па више од стотину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више од стотину?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад тај пут који пролазите до Брчанске Малте, јел' тако, ту сте били враћени, да ли можете да опишете како је то изгледало? Како је изгледао пут? Да ли је било неких запрека? Да ли је било неких жежева?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Био је пуст све до раскрснице, ту где су се те праге прве почеле окретати јер су наишле на чело колоне, ту су већ била постављена одређена митраљеска гнезда и ту су била значи специјална возила направљена у ТТУ која има и на касети, значи она су ту већ били постављена јер ту су биле те некакве прве барикаде за тај први, значи наш излазак и логика је било кад су људи лијепо нам рекли да се вратимо, да се и вратимо брате, нису нам ништа друго ни вријеђали, ни псовали, ништа, него једноставно вратите се у касарну до крајњег договора. А колико је било тих униформи, то заиста тешко да ко може, од саме полиције њихове до оних са ознаком грба Тузле, до Патриотске лиге са ознаком «Дон» и некаквих још обележја и сам човек не зна ко је то све контролисао и ко је ту учествовао, то је тешко и ко је скупином том комплетном руководио је тешко нама знати нормалним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У повратку кад сте се срели са Дубајићем, у којем возилу је био и са ким је био?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мислим да је био у «пинцгауеру».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са ким? Да ли је био сам или још је неко?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Није, није, били су полицајци с њим и тај начелник Тероторијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се у касарну. Какво је стање сада у касарни? Да ли се прича о томе због чега зашто враћени, како ће се сад поступити?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јер ми кад смо враћени, ми смо одмах видели истога момента да провлаче аутобусе територијалци, то смо видели. Значи, да је то непосредно близу је то, то је пут одмах који пролази поред саме касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико је ту било аутобуса?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па ја могу да, ја сам видио пет аутобуса, а видео сам на пример људи колико хоћеш лево протрчају тамо је било једно насеље, то је једна варош, ја мислим да ту углавном и живе људи из мјешовитога. Видиш колико људи тамо протрчавају, заузима одређене локације. Видиш исто и на десну страну, видиш оно што вам кажем Градину, видиш на Градину кад се отвори прозор, видиш кад се направи митраљеско гнездо, видиш. Мислим нема ништа да не видиш јер је то све близу јер смо ми већ готово на излазу, значи све нам је близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли коментарисали нешто са Дубајићем?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесмо то коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Дубајићем?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па то кад смо на томе састанку кад смо рекли да је наша безбедност угрожена, оно што сам вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никакво упутство како и шта поступити?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ма никакво само да од стране нас нема отварања никакве ватре, немаш фактички право ни на какву одбрану нити нам је то ко дозвољавао, него једноставно скрштених руку са оружјем, односно оружјем међу ногама, цијеви окренута себи под браду и да напустиш тако колону, неће нико вас дирати, неће значи нас нико. Такав договор постоји, значи нећемо бити ничим угрожени. Међутим, што је све то била, видело се ортодоксна лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том првом наврату када је колона кренула, да ли је било цивилних возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: У првом наврату кад је колона кренула јесте било цивилних возила, мислим ја сада не знам да ли су се та возила уклопила у колону уопште која је формирана, није био пут затворен, то је пут који проводи, значи пут који води од Црнога блата одозго, то повезује више села. Између осталог, у том првоме, у првом изласку колоне ја сам био у возилу са ознакама војних таблица «лади караван», ја нисам тада био у «стопедесетци».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, зато што сте спомињали «стопедесетку»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам био у «лади» који сам имао свога возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У претходном поступку «ладу»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Имао Јована Илића који је значи возио «ладу» са ознакама залепљених ЈНА и по повратку има на касети та «лада» кад се окреће, нема ништа спорно, она на касети има, види се. Значи и тада када ми са Милетом разговарамо и после ја Јована шаљем из касарне «Јоване ти скини ознаке ЈНА са» и он је био по мобилизацији, ти скини ознаке ЈНА са свога возила, иди значи у село одакле смо ми ту и слободно кажи да највјероватније од нас неће нико преживети који смо тамо остали, да је овамо пакао, да је стање врло незгодно, иди ти кући, ти си породичан човек, имаш дјецу, ја нисам ожењен, нисам имао дјеце, иди ти кући, кажи шта ће се с нас све збити и десити и онда сам с овим Мићом Максимовићем сео у «стопедесетку» мада сам ја и рекао овим својим да узму та четири транспортера који смо ми већ били и оставили, али због ситуације која ће нам се десити јер видиш шта ће ти бити. Ја сам рекао, момци дајте узмите то је штета извућићете више живих глава, сједите ипак то су оклопна возила које метак тешко може пробити, имате шансу да преживите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас. Када сте, дакле то је за први пут?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Кад смо се вратили у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Следеће су припреме биле да кренете у 10 до 7, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била то колона да ли можете то да определите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Преко сто возила је колона било у сваком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико би рецимо, пола километра, километар, колико би нека дужина била да ли можете да?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Слушајте, не можемо ми одредити кад смо ми у пет колона стајали у касарни, није то велики простор, мали је то простор да би ти могао направити, јер не можеш ти кренути са возилом ниједним, ти имаш права да дођеш до капије са првим возилом, значи које обезбеђује то ће бити полицијско возило. А даље ми не можемо се формирати у колони 4 км кад немаш дужину ту, него то је ипак више простор као писта за возила, ту су и хангари возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На главни излаз сте ишли?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ми излазимо на једну капију код пријавнице, на ту се капију излази и значи немаш ти ту шансе по дужини формирати колону некаквих километара, него то је колона

значи која је формирана у више колона. Значи, уклапаш се фактички уклапаш се у саобраћај ко и свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у камионе утоварен експлозив?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мање су ту количине биле натовареног експлозива. Ја знам да у једноме том магацину који је био први када је у питању експлозив, мислим да није било по картици књиговодственој ни 14 кг експлозива није било које је требало да повуче, које је припадало Војсци Југославије. То је већ све извучено прије. То су мале још количине остале које је требало да повезе се кад се пође у томе задњој. Сад је ли требало или није наређено је да се то, значи што војсци припада, покупи, сем магацина ТО, али није се то ни покупило, тога је и остало и наоружања један дио, али то је мањи дио. Не можемо ми сада јер није то нико ни контролисао хоћемо ли ми све то потоварити, свако је у ономе свему дај да што прије идемо пусти више и касарну и војску и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, када сте кренули, дакле, колона је кренула како је дошло до пуцњава? Да ли је наступила одмах рафална, да ли је првобитно била појединачна пуцњава, како је то деловало?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ма нема, то је сложило као из ведра неба, када загрми, када засјева и запуца све наједанпут то ниси више могао, то није уопште било неког провокативног да је то ишло прво једно испалило па ово и оно. Ја нисам видио, неко каже да је, сада неки од учесника кажу да је испаљен тај први метак који је командовао напад на колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте чули?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја не могу да кажем ни да сам га видио, то би морао бити светлећи неки упозоравајући, међутим, ја то не могу да кажем јер ја сам се у том моменту шта ја знам и паника је и све и онда тешко је то. Ја само знам да је, ја само знам да је грмљавина се појавила, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли колико се присећате да је био један метак и да је то био вероватно позив за масовно отварање ватре као што се то чуло. Значи, био је један пуцањ и да је то Ваше мишљење да је то био позив за масовно отварање ватре? Јер кажете да имате осећај да је баш после тог пуцња да је све кренуло?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јој, то је сад мало тешко људи да вам стварно кажем. Мислим, незгодно је се присетити се. С оваквим оштећењем не може човек сада све да враћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете код онога што сте рекли код истражног судије?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Остајем, остајем сигурно јер тешко је, скоро сам био и у Сарајеву, тамо сам био малтретиран од тог судије, да заиста више не може човек да и претила ми је да ће ме затворити и све, не да жена причати истину, не да жена ништа, све ти, окреће те у другом смеру да причаш сасвим, читаво те време провоцира, нисам имао прилику да причам као овде, него једноставно био малтретиран, тако да ми је све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је десет првих ових возила да је прошло, јел' тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мислим да је сто посто прошло безбедно, сем једанаестог возила које је прво погођено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава, видели сте возило испред вас, је ли тако, где је био млади војник, је ли тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тај камион запалио? Шта се десило с тим камионом?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте се запалио, то је «Дајц» горио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, у ком моменту он гори? Је ли чим је погођен?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па горео је одмах, истога момента. Ја мислим да је на њему нешто било вјероватно натоварено и од експлозивних средстава и у истом моменту је горео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и Ви даље у тој колони или возач?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, ми смо се вратили назад мало јер ми смо се примакли близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза вас шта примећујете? Дакле, видели сте да је овај камион запаљен?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ма што примећујем, хаос, гори све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је горело?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је све катастрофа, то је катастрофа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да, кажете да са свих страна пуцало и са правца Градине и подрума и?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте са свих страна вала, нема ту је та улица Скојевска таква. Са свих страна осетиш да ватра долази, са свих страна. Чак с леве стране нам је вучене мине на шпагу са лијеве стране, то добро знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са возилима која се налазе иза вас?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Готово је више, ми смо кренули, ја немам шансе више да видим иза себе нешто посебно, али значи правиш и неправилан угао, ваља вратити се назад па изманеврисати да прођеш с леве стране да обиђеш возило, јер возило ти остаје на десној страни. Све то онда настаје паника, онда повреде саме. Не дозвољавају мени никакву више контролу, мислим тешко је то, онда настаје, приметиш ти да возила прелазе и на другу страну банкина јер није то нека велика банкина да се није могло проћи. Значи, губи се једна уопште контрола над возилима и сами возачи, то су људи поравани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли војска пуца, да ли војска одговара на ту ватру?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па како ће једна пуцати, с чим ћу пуцати, гдје ће пуцати, одакле да пуцам ја сада одавде а ви сви около мене, мислим нема шансе, нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам да ли сте видели?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је паника уопште. Нема шансе да пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим ових возила, осим камиона да ли сте видели да је још нешто горело у том моменту?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога Ви кажете да сте били, да су вас одвезли, све сте испричали како и на који начин како су вас спасили, да сте били у болници. Колико сте провели у болници?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Провео сам значи од 16. маја до 4 сата сам у Бијељини држан у ходнику покривен на колицима, јер су констатовали у Угљевику моју смрт, то сам после ја кад сам дошао из болнице отишао у Угљевик због неких докумената, жена када је отворила књигу виче ти се код нас водиш мртав, ти си прослеђен Бијељини као такав. Међутим, ја сам онда, они су ујутру је неко ваљда видео да дајем још знаке живота и онда су ангажовали хеликоптер и пребацили ме на ВМА и проводим на ВМА све до 30. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је третман у болници био? Пре него што сте отишли на ВМА какав вам је третман у болници био?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ма какав третман, откуд знам, је ли чујете шта вам кажем био сам покривљен чаршавом, то је бијељинска болница, српска територија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неке приче да ли је било, како су се опходили према осталим рањеницима? Да ли сте било какве приче чули, касније?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је Бијељина. То је болница на српској територији, то нема везе с Тузлом, то одвојите, Тузла је нешто друго и ко је остао у Тузли то ја не знам, а Бијељина је Бијељина српска територија, значи и Срби ме тамо оставили, нису добро водили рачуна шта је са мном, можда ми је нога могла бити спашена, међутим, гангрена је заузела затровање и до 30. октобра сам провео на ВМА, а онда сам пребачен у Рудо на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о томе да су неки људи са Озрена били незгодни. Хоћете то мало да нам објасните у ком смислу ти људи који су били са Озрена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Слушајте, сад кад смо се ми по првом томе повратку вратили тешко је отприлике ти људи са Озрена они исто ово што ми сада предлажемо, пошто ми више смо гравитирали на том подручју, с том омладином се дружили се по тим, знам где је Црно Блато, знам где је Докањ, нек је Хрватско село, јер односи тих су били јако добри, јер ми немамо искуство ни претходних ратова кад је у подручје тузланско у питању и те наше општине да је било некаквих сукоба на тим основама некаквих тих војска које су отприлике народ је био кроз те ратове увек јединствен без разлике коме је припадао, да ли једном или другом или трећем народу. И онда ми смо имали више повјерење да идемо, односно имали смо сигурно због онога што сам рекао шта се дешавало испред нас кад смо видели да идемо према Црном Блату јер је то прво српско село које долази, долази Докањ – хрватско село што смо вјеровали да Хрвати неће учинити то зло према нама и рат је показао када је наше подручје у питању да су Хрвати били склони уопште српском становништву. Оно Срба што је остало спашавали су и изводили су преко линија уз поједине случајеве и појединце који су прљали руке. Сада не бих о томе причао, није то тема, а ти људи са Озрена они нису знали тај менталитет, они су у ономе рату нешто преживели друго, код њих је била далеко већа та подељеност када су у питању ти народи који су живели и они сада ту нису имали вјеру, они нису знали шта је ни правац Пожарница, шта је правац ни Црно Блато, ни Докањ, они су само знали за правац којим су дошли, то је кроз Тузлу на Шишки Брод, Лукавац и идеш за Озрен. Њима је то све, они јадни некако, њима та команда да то мора бити та путања није личила на нешто што, они су мислили да ће бити најбезбеднији да они иду кроз град и да иду, то тај пут нема везе ка Савезној Републици Југославији, он је можда мислио да иде на Шишки Брод па на Жупању, јер се некада тај пут користио углавном то је наша веза била Тузла-Жупања, изиђеш на ауто-пут у Хрватској и идеш за Београд. То је свакоме било у глави, јер

ја никад као човек нисам ишао Бијељина-Београд или Бијељина неко друго, него идеш из мог Потпећа или идеш аутопутем на Жупању и са Жупање из Хрватске идеш аутопутем за Београд, то је наша некаква веза била увијек и можда људима је више то инстинктно било што то није тај правац. Он не зна шта је правац Пожарница-Угљевик-Бијељина. Он мијеша појмове, он не зна да је Бијељина јер је он чуо да је у Бијељини прије почео сукоб са Арканом ако се сећате Фикрет и Биљана кад су долазили, сад је то њима стварало одређену сумњу, они су мислили да у Бијељини већ траје рат, да идеш кроз неко ратно подручје. Ето ту је сад њихова сумња била, међутим, морало је се ићи куда се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било санитарских возила у колони?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па било је неколико возила зато што су то возила која су била и коришћена као санитарска возила и вишак возила који је био у хангарима, то су наткривене надстрешнице биле, ту су биле и пекаре, ту су биле у оквиру пекара и она возила «ТАМ-ова» са ознакама «црвеног крста», значи с оним крижом који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била су обележена санитарска возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да, да, па то су возила војна која су обележена, то је редовна опрема војке Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да познајете овде опт. Јуришић Илију?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да је био у Кризном штабу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то сазнање? И од када је он био у Кризном штабу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па када је почело на одређени начин неповерење на томе подручју после пензионисања несретнога Саве Јанковића на па тако можда једно 40-ак дана прије ових сукоба од наоружавања Територијалне одбране Тузла до познавања значи општина у којим живиш да је већ почело наоружавање становништва, да већ почињу страже, да се већ формирају кризни штабови по свим општинама, што уопште није била тајна, да значи људи из тадашњег, јаки људи који су били приватници у то време већ почињу и оружјем опремати те људе и тако како су се почели формирати ти кризни штабови било нам је познато и ко је у Тузли у кризноме штабу и ко је у Сребренику и ко је у неким другим општинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зграда МУП-а у односу на Брчанску Малту колико је удаљена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па има неколико километара, до семафора нека има 2 км назад, у повратку овамо до Ђуре Ђаковића има сигурно и ту једно 3 км, не могу сад оријентационо, 4 не знам ни ја, она је код самог затвора је била значи у улици у Ђуре Ђаковића, некадашња стара железничка станица, тешко је то мени сада рећи у километрима, нисам то никада ни мјерио ни имао прилику да мјерим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је удаљено?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Али је удаљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Јуришић каже да је у то време био дежуран и да је само пренео наредбу да се на ватру одговори ватром?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не знам која је ватра била да би се на њу одговорило ватром, јер ватре од стране нас није било. Чуо сам и за ту наредбу да је издана, сад јер пратимо сам боравак Јуришића значи од првога момента овде у затвору само преко једнога листа то је «Дневни аваз» који га добро прати и значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам није познато уопште да је било ватре од стране војске, да је било пуцања?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Што се тиче нас није било значи ватре, што се тиче њих тукли су нас свим расположивим средствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој колони била нека цистерна?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Није нека, морало је бити сигурно пар цистерни, више цистерни је ту било. Било је сигурно једно двије цистерне са горивом. Ја мислим да је била и једна празна која је потјерана из хангара, исто то су биле надстрешнице, нису то били хангари неки под земљом него надстрешнице у кругу томе баш је то све и формирано. Мислим да су биле две, три цистерне у колони. Чиме су биле натоварене и нисам учествовао и о томе је сувишно причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чиме су били наоружани припадници ТО-а?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па слушајте сигурно ако кажем да је, мислим да је највише коришћена значи пешадијска муниција. Коришћена су и минско-експлозивна средства јер сам вам то рекао да тачно на шпаги смо видели да вуку противтенковске мине, мислим то уопште није никаква тајна. Коришћене су зоље, то је сигурно као средство. Не могу рећи да су коришћене сада нека минобацачка јер мислим да није за тим било потребе, није било ни оправданости због угрожавања о самих објеката и свега другог, јер и немогуће је то да је могло бити коришћено, а што се тиче овога пешадијског мислим да је углавном пешадијско наоружање уз значи зоље и ово остало што је се могло користити и из тога дела и минско експлозивна средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је у Вашем возилу и у возилу где је био Данило и Остојић да ли је било уопште материјално техничких средстава?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: У возилу у којем сам ја био била је само одређена количина хране. Значи није било материјално техничких средстава сем оног што је нама тројици припадало. Значи, наши борбени комплети, значи ништа друго није било. Од Данила, пошто је то возило, знам о којем се ради возилу, ни у њему није било сем оно што је припадало њима, значи сем што је припадало њима. Значи, то је одређени они борбени комплети и лично наоружање. Мислим да у његовом возилу није било колико се ја присећам, није било уопште хране и није било људства на њиховом возилу да је сједело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у возилу у којем сте били, да ли је то била покривена са цирадом?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте, цирадом «стопедесетка» покривена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покривена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, када сте код истражног судије били питани, Ви сте рекли да за зоље да не знате да су биле употребљене. Како то сад накнадно сећање, сад се сећате да сто посто су биле зоље?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па добро, мало човек сад кад о свему да сад кад се више ту, када сад узмеш мало па анализираш то, па мало више погледаш ја имам још једну касету. Мало сам био у задње време принуђен, мало човјек, ја сам то оставио негде по страни да се не присећам тих ствари. Е онда када сам узео да то мало сад вратим кад је све почела истрага и у Сарајеву и када је све онда човек мора да барата баш чињеницама у том моменту јер да будем искрен да сам се био на то све охладио у томе свему да то човек што прије заборави и да иде некаквим нормалним путем и да онда сам све то посклањао далеко од себе. Имам тих неколико књига које нисам чак више хтео ни да читам које су објављене тако са тим неким причама и с тим свим. Е онда сам био принуђен да мало ту касету подубље погледам, да мало видим, међутим, истинито је значи да сем има и јачих детонација и јачих средстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би то објашњење било што сте и код истражног судије изјавили да се не сећате ни да је цистерне било?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па добро сада ја не знам ни колико је питао, прича овако као што сам вам причао јер правило, није ми сад нико, ја се извињавам нисам питао, мени је најлакше било ја сам

човек са 10% животне способности које су ме вештаци овде у Београду проценили на основу папира. Мени је особа са 10% животне способности значи мора имати правног савјетника и мора користити на столу некакву прибељешку, а овде видите ја овде морам да седнем па да сам прочитам ову заклетву и онда да причам овако, ајде како ћемо да сад да ја вама то испричам све овако у једноме цугу, мислим то је заиста мораш нешто и прескочити, пропустити поред некаквих злих и да имам и неких намера да некога за нешто окривим или некога преквалификујем него да једноставно дочарам оно што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Новаковићу, ми ћемо Вам приказати сад један ЦД где је снимљен излазак колоне, па ћу Вас замолити да Ви мало прокоментаришете тај ЦД.

Ја бих молила режија да нам прикаже на мониторе ЦД број 3.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Може ли само мало прије? Касету коју сам ја оригиналну доставио она почиње значи са убиством та два момка. Значи, који наређује неко из тадашње станице полиције, то се дешава у улици Ђуре Ђаковића, где они ослобађају значи ту жену и троје дјеце и њих снајперисти потпуно јасно на тој касети има снимљено значи приказују снајперисте. Тачно видиш камере кад снимају снајперисту када они ослобађају жену и дјецу, они извршавају њихово стрељање, они падају на тротоар, наилазе пјешаци, односно грађани и шутирају их онакве. То је веродостојна истинита касета коју сам ја томе Данилу доставио. То је почетак те касете «тузланска колона». Све друго ако нема тога детаља није проблем да ја погледам, сматрам да је то неки фалш и да је то једна неистина, од кога произведена нећу у то улазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете погледати, прокоментарисати, наравно рећи уколико не одговара том стању.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Почетак је те касете молим вас тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је укључен монитор?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Излазак и почетак пуцњаве», то нам прикажите. Коментаришите ако можете успут.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не знам овај детаљ ми није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Наставите. Да ли можете тон да нам пустите молим вас?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нема ово везе са касетом. Значи, у првome делу иде први излазак оригиналне касете, значи колоне која са три «праге» на овој кривини када су возила долазила, значи «праге» су биле напријед, то је први повратак, има и он снимљен, значи

када ево га тај дио ту, када праге се окрећу и овде треба направити јер «прага» има изузетно велики треба јој, међутим ово нема везе с том касетом, ово је нешто измонтирано и направљено. Па немогуће да креће наопако, јер касета почиње са првим изласком, значи почиње са одстрелом тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, али пратите ову касету молим Вас па ћемо наставити после.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ево видите сад ово возило, ево видите ово што се сад одваја возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова два возила што су одвојена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Е тако је. То су возила, ево вам у књизи, која они кажу лепо да су погођена из њиховог направљеног оруђа. Ево имам књигу «Опет видим Босну» у којој они кажу и зато та возила и ево они су то написали да су она промјенила смер кретања, значи требала су да иду у лево. Она су отишла у овоме правцу из тога разлога што су погођена нашим, каже оруђем, направљена у нашим, а зове сем «мргуд». То је написао Азим Оџић, значи наставник српско-хрватскога, сада је наставник тога бошњачкога језика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то кажете није оригинална касета коју Ви имате, коју сте имали?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не. Ова касета нема везе с тим што сам ја доставио господину Данилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неку касету другу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Имам касету, али имам је за себе и мислим да више немам поверења то давати. То ћу чувати као и ове књиге, ево могу вам дати да погледате и да пише «мргуд» и да је то и што је се ово возило издвојило само је тај детаљ истинит. Немогуће да нема уопште, комплетно је то све снимано милим вас лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците та касета коју Ви сад поседујете, да ли је то преснимана са ове оригиналне касете?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли имате ту касету овде код Вас?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Немам, немам, нисам је понео, само сам понео за ово јер сам рачунао да ће бити и то јер у јавном животу и причи је то ова возила која су скренула сада у погрешном правцу да је то био некакав покушај да се нападне Тузла и да је то некако организација ишла у томе правцу. Међутим, ово нисам случајно понео ако има некакво значење. Значи, нисам случајно га понео. Ево овде где и каже да је то, где каже да је то возило да је одвојено

погођајем, значи тога њиховога оруђа «мргуд» под називом које је то возило преокренуло у овоме смјеру које је прошло, значи да је возач већ изгубио ту контролу. Да ли је био рањен и остало или збуњен. Ево то они кажу овдје. Исто је књига настала 1991- 1994. године «Опет видим Босну» и повучена је из продаје. Јер значи није се знало да ће доћи до овога момента до кога је се дошло. Ја заиста ја Вас молим да Ви са тим пуковником Данилом, ја захтјевам оригинал касете. Ја имам још информације да је та касета и стигла до Хага. Ја располажем сигурно са човеком који се налази у Хашком Трибуналу, који ради одређене послове – небитно је, да је силне паре плаћене да се та документација оригинална склони. Чак се процењује и до 270 милиона да су исламске земље платиле кроз разне донације да се то уништи и поништи. Ја Вас молим, ја хоћу суочење с тим Данилом ако је жив, ја сам био и на суочењу у Генералштабу и тражим оригинал касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја имам број телефона, значи дао сам га и прошли пута с којим сам с њиме, на који сам с њиме контактирао и све остало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да Вас питам, објаснили сте пред истражним судијом да сте те ране задобили, да сте рањени тако што је неко на Вас пуцао из подрума, па ми се чини да данас то нисте рекли?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесам рекао брата да су сви меци дошли из подрума с десне стране на моја врата изрешетали врата, јер видим рупа до рупе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се на тој касети види ваше возило, на тој касети коју сте имали да ли сте препознали возило у коме се Ви налазите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесам и «стопедесетку» препознао и «лада» има прије та коју сам први пута, има и она значи снимљена све комплетно, све на тој касети има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А не «стопедесетке» су све исте, па сад да ли сте и како препознали евентуално баш возило у коме се Ви налазите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да ли разумете шта сам ја рекао? Ја сам значи знам кретање првога изласка. Знам кретање другог изласка, нисам био у 70-ом возилу и укључио се у колону, него знам где ми је возило било и знам кад се креће колона која су возила. Ова возила немају појма сада што сте ви показивали са поласком колоне ни у

једноме наврату, значи ни у првом ни у другом. Ова возила немају никакве везе, то је само дио, одакле исечен ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је то што сте Ви добили као оригинал касету па после направили копију, да ли је такође снимано?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Данило је преснимио, нисам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не. Да ли је такође снимак као и на овој у смислу са неке високе зграде па приказује раскрсницу иза овог угла и тако даље.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да, да, све и «праге» кад оне се окрећу, кад неколико возила.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је почетак?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Почетак друге и ово после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је први онај излазак?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да, да и други излаз исто има све како колона се креће, све, све има кад почиње да гори ватра, све, све, да нема исто овако велики број, као да је сад ту терен очишћен, прочишћен, све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где су у тој колони, Ви рекосте да сте дванаести? Где су у тој колони, у каквом возилу нисам схватио, Дубајић и овај начелник ТО?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не знам ја у које су они возило сјели, то се нисам ни изјаснио. Ја сам рекао да је Миле Дубајић долазио са «пицгауром».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Била је идеја да они буду, друго, треће возило?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, не, да је долазио. Друго, треће, ја могу да кажем а које је возило било, ја се њиховог возила уопште не сећам јер су они излазили, причали, договарали се, ми смо се повукли јер мора да седнеш у возило, јер је он опет сјео у друго или је сјео у пето, ја га нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, не знате? Које возило иначе, ко је Дубајић?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Миле Дубајић је командант касарне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Командант касарне, тако је. Које возило је човек иначе користио као командант касарне?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Углавном је користио «пицгауера» за све куда се кретао. Возио је «пицгауеру» са полицијом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: «Пицгауера» са полицијом?
То је претпостављам «пицгауер» онај?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је оно «стодесет» дође у преводу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да са, он није имао металну ону позади коросерију него шаторску, јел' тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не,не није. Тако, шаторску.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је овај начелник ТО да ли је он имао неко своје возило или је требало да буду заједно у истом возилу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Заједно су он и Миле били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Заједно у истом возилу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Заједно у истом возилу. Тако су рекли да ће бити заједно у истом возилу а у које су се сакрили до 12-ог, ја нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате, да ли имате неку представу колико је људства било у касарни тај дан и колико је требало да крене људи?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мислим да је било преко 500 људи. Било је више од 500 људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Преко 500 људи?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Преко 500 људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли имате представу или сазнање о томе колико је активних официра тадашње ЈНА било у касарни?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па није било много.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тих 500?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Није било много.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје ми нејасно што Вас зову на неки разговор тамо? Ко сте Ви?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нас су позвали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него Вас лично?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мене, нас су позвали као ето он зна да ја имам ту групу од 20 људи, овај зна да су моји људи из мога подручја, разумете исто као што он има сожера неког ко контролише групу од 30 људи јер мора увек неко бити по некаквој.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви као резервисти попунили неку редовну јединицу ЈНА?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па попунили, али он опет каже ајде да сваки представник исто кад је требало кренути, да сада опет

тај мали Милошевић који је командовао том мојом групом, он је био потпоручник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он је био командант?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, он је био потпоручник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Потпоручник тај. Да ли је он био командир те неке јединице?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па он је био, није био командир, он је био руководиоц тако у некоме смислу, нема ту више команднога мјеста јер то је бригада. Она није значи сада тамо, ту су три човека кључна била. Миле Дубајић командант касарне, Вељко Брајић његов заменик и мајор Бјелојица, помоћник команданта за позадинске послове. Ово остало је све значи ротирало једни одлазе, други долазе, премештају се, нема нико некакву званичну да има посла када прави њима решења и преквалификовавати сваки дан јер то су једни бјеже, једни одлазе, једни знате ви како је, колико је отишло, отишло је прије, напустило касарну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците нам само још ово, ја нисам сигуран да Вас је колегиница председник питала. То место где се Ви налазите у моменту кад почиње пуцњава по Вама, где је то у односу на ову раскрсницу, да ли је то пре раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Пре раскрснице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је далеко?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јој нисам то никад мјерио, то је негде отприлике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али по Вама по неким проценама?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не могуј ни по проценама рећи то је негде, ја сам то рекао то је негде око ремонта оних аутобуса, «Транс сервиса», тог њиховог значи међуградскога ремонта. То је негде ту у томе потезу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не бисте могли проценити колико је то удаљено?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Сад да ме питаш моје село које сам правио сваки асфалт кад би ме питао колико је, не знам колико је километара одатле дотле да ја сад могу рећи колико од капије до раскрснице на Брчанској малти, мислим да је стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сте ви 12., па покушавамо да стекнемо неку представу кад је почела та пуцњава, где се налази чело колоне у том тренутку и тако даље и тако даље. И само ми

реците још ово, остаје ми ту нејасно, Ви рекосте да сте раније радили у СУП-у у Сребренику?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте и те 1992. године радили у СУП-у Сребренику?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па како сте мобилисани онда?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Што, па лијепо, да ли те ко питао. Као националну мањину, нас је 12% било Срба. Ај' се ти сад немој одазвати, ја повишеним тоном говорим из разлога што имам оштећења, да ме не схватите погрешно. Ајде Ви сада кад добијете у то време позив од ЈНА да се не одазовете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, уреду. Нисте ме разумели. Не питам Вас то. Као активни припадник полиције остаје ми нејасно како Вас мобилишу у војску?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мој командир полиције је тадашње Станице полиције Бијељина био Мујо, човек који се зове Мујо Муратовић, чини ми се презиме је било, не могу сада да се присетим. Ја сам њега као припадник, тамо ја сам био референт за МТС (материјално-техничка средства и опреме) при Станици полиције. Значи, када сам ја њему тај позив показао Славко главе лете, ти урадио а не урадио то, а мислим да се мораш на тај позив одазвати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте активни припадник полиције, СУП-а нема, Ви имате свој распоред у полицији, знате па ми остаје нејасно.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Немојте ме учити шта сам ја, али имам ја своје срце. Што, јел' то ви морате бити судија ту ако сутра неко каже да морате бити нешто друго. Ја поштујем већу дистанцу, за мене је држава била светиња. А што друже мој, имао сам ја свој патриотизам. Јел' то мени прече да радим у 12%, у средини где се наоружавају да побију нас или ми је прече се ставити на располагање ЈНА, заштитити имовину и бранити се од непријатеља, шта је то прече. Па молим вас лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас питао неколико ствари. Прво, када је био сусрет са Бешлагићем?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па негдје половином априла, не могу тачно датум одредити. Имају живи свјedoци, значи Миленко Крсмановић, Свето Вуковић и Анто Тадић, новинар тадашњих «Фронта

слободе» који је био одборник у Тузли, који нас је позвао лично да дођемо код Бешлагића на договор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са ова друга два војника који су били у Вашем возилу? Ви сте рањени?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Радојица Илић је рањен, исто он је инвалид IV категорије, рањен је у стомак и у десну руку, а Мићо није рањен, Мићо живи и сада са мнош тамо у истом селу и Радојица живи у истом селу где и ја живим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Схватам да Ви ипак нешто више познајете ту војну организацију па бих Вас зато ово питао с обзиром на питање члана већа. Да ли сваки припадник полиције има распоред за случај ратне опасности или рата у полицији?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И с обзиром на ово Ваше казивање да се овај догађај није одвио овако како се приказује на снимку који Вам је овде презентирао, па бих ја замолио да се прикаже снимак првог изласка колоне где се види и то возило које говори овај сведок а то је лада, па да видимо да ли је то возило које се види на том снимку његово или је то верна слика првог изласка војне колоне из касарне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то број ЦД-а само ми реците?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја не знам сад тачно који је број, ја мислим да је то. Ми смо га први пут овде када смо гледали показиван је па смо и видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово прво горе 16. је ли то? Није то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мада мислим да је на истом ЦД-у, ово прва слика краја па онда иде почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значило би нам да нам кажете да ли ЦД-1, 2, 3, који је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да је на ЦД-у 1, да није на почетку него да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред крај?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, после овога кад се изврши чишћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите нам ЦД-1, молим вас али негде тамо пред крај. Наставите даље са питањима док они пронађу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања уколико не буде у вези са снимком и сведочењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо у паузи да пронађемо. Изволите наставите са питањима ако имате нека питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У паузи ћемо наћи. Изволите питања?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да се надовежем на питање члана већа. Дакле, када је почео напад оштећени се налазио у возилу које је друго у односу на прво погођено возило и још увек се налазио испред раскрснице. Моје питање када је његово возило погођено, па када је наставило тако погођено да се креће, да ли је прошло раскрсницу? То је прво питање. Ако је прошло да ли је наставило право или је кренуло?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се вратило.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Наставило према Славиновићима, значи прошло раскрсницу, наставило одређеном маршрутом којом је требало да иде према Пожарници.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, у раскрсници сте скренули лево и кренули путем?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Према Пожарници даље како се иде и овим правцем.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: У моменту када његово возило стаје, када ту неки људи прилазе са леве стране, па ова два момка са десне стране који га спашавају, по његовој процени колико је он далеко од раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Сигурно на пар километара, не могу сада то тачно.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Сада кад питам поводом тврдње данас изнете, Ви сте га то питали, али он је одговорио описно да је био сигуран да су коришћене зоље за напад. Моје питање ако је његово возило друго од нападнутих возила у колони, ако је он прошао спорну раскрсницу и удаљио се од неколико километара како претпоставља а и нека је макар један километар, ако је при томе рањен и сигурно у ко зна каквом личном кошмару, како је могао да види или да чује да су зоље биле средство напада на колону?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па ниједно ми ухо чуло слуха није било повређено да нисам могао да чујем јаче детонације. Значи, ниједно није било повређено сем ока и ногу обадвију, значи имао сам шансу да чујем и јаче детонације. То уопште одакле су допирале, то је сада нешто друго а сада како сам то могао и како мислим, немојте Ви ја сам толико био јак физички, бавио сам се спортом, значи да сам поднео двије прострелне ране, односно три на двије ноге где су ми артерије погођене, значи доста сам се носио са и на дијализу оба бубрега 25 дана био и вратио сам се у живот, 60 и неки дан изашао из коме, значи био сам доста и психички и свакако другачије стабилан и данас сам и такав.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Детонација сама по себи, није доказ да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је зоља у питању.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Последица зоље, него експлозија неспорних, неспорних несрећа тамо, несрећних експлозија на самој раскрсници. Добро, нећу се више обазирати на то питање. Сведок је рекао да је непосредно пред излазак из колоне, односно пред други излазак колоне, добио наредбу од команданта касарне да војници морају да буду са закоченим пушкама, да је држе између ногу да не би провоцирали. Моје питање је да ли су војници транспортовани камионима који су били покривени цирадом или су отворени камионима?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Господине Протићу, нисам само ја добио, сви значи, ми који смо имали више људи са нашег подручја, значи и имали смо, намјера је била да што безбједније се касарна напусти. Значи сви смо добили ту наредбу да се понашамо тако како смо се и понашали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, одговорите на питање?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја не питам то, ја питам како су војници превожени?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па превожени су возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су била отворена или затворена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: И отворена и затворена, значи било је камиона и с цирадом а било је камиона и без цирада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, одговорите само на питање?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Било је људи који су сједели и у камионима, Ви знате какви су војни «дајчеви», и који немају цираду, они имају оне полукружне за цираде, али немају цирада, сједиш на клупама са стране, возила војна имају, ваљда знамо каква су војна возила.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро. Моје питање, ја нисам добро разумео из исказа сведока, да ли је у колони која је нападнута био транспортован експлозив, гранате, бомбе и друге минско-експлозивне направе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, било је нешто експлозива, било је нешто експлозива.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање, приликом изласка из те колоне из касарне, та возила које су транспортовале ту врсту робе, да ли су била посебно обележена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су била обележена та возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па слушајте, да ли је била обиљежена телевизија која никад није ту била, господине Протићу да то све снима и да нас усмјери на то, када тако нешто питате. У моменту када треба да спашаваш главу, када знаш шта ће ти се десити, када си дошао у ситуацију у коју си дошао, ја нисам дошао овде да кажем само

да треба Илија Јуришић да одговара, ја кажем да треба и Миле Дубајић да одговара, када је све, па ко је тај требао, ко је тај који је требао да обиљежи та возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само одговорите на питање. Да ли знате да ли су та возила била обележена или не, само на питање?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А на основу чега ће бити обиљежена, ми вадимо главе, значи имаш наредбу сједај, вучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли или нису била обележена?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па нису обиљежена, како ће бити обиљежена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја питам, будући на садржину исказа сведока који је у петак саслушан. Да ли је та колона имала старешински кадар који је организовао и руководио кретањем колоне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко руководио колоном, да ли је био неки старешина који је руководио колоном?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Слушајте, ја сам реко ко је први наредио излазак, ко је се договорио други да излази, ту је Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати господине Новаковићу, само одговорите на питање, да ли је било старешине?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па имао је Милета Дубајића значи, ко ће други бити, то је био старјешина који је руководио изласком колоне.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је само Миле Дубајић био старешина колоне?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ко ће други бити, Миле Дубајић је једини био командант, рекао сам да је Вељко Брајић прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је био главни колико схватам, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главни командант касарне, да ли је било још старешина ту у колони?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Било је старешина али није нико више руководио, он је руководиоц, не може, сви смо ми остали, сви смо потчињени и војници и официри.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сад ћу да се вратим на овде оптуженог Илију Јуришића. Он је казао, то је оштећени и рекао, да познаје Илију Јуришића, да га зна. Моје питање је, шта он зна о Илији Јуришићу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор, мислим да нема сврхе.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нема ту никаквога основа да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу шта зна о њему. Шта је био, на којим функцијама, на којим положајима?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Казао је да зна Илију Јуришића.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Познајем Илију Јурушића као комшију, ако Вас интересује.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Срећа је што се ово снима, јер је сведок рекао, ја сам старији човек '59. сам годиште, друштвено политички сам радник био у то време и ја знам Илију Јуришића. Ако је ово став што је сад казао да су комшије, ја ћу прећи на друго питање.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не ближе, нег смо даљи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Пошто су комшије, моје питање, да ли је '92.године, Илија Јуришић радио или је био пензионер?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: У том моменту ја знам, мислим да је био пензионер, јер баш мало сте можда схватили када сам рекао комшија јер Илија Јуришић није ни био непознат у јавном животу, значи то да искључимо. Био је пензионер.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје следеће питање. Сведок је говорио о Кризном штабу за који зна да је члан био Илија Јуришић, моје питање је, ко је основао Кризни штаб?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Илија је био при Кризноме штабу Центра јавне безбједности Тузла. Јер то му је углавном био и фах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је основао, питање је било ко је основао, да ли знате ко је основао Кризни штаб?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па ко ће, Меша Бајрић.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је сведок икад присуствовао састанку тог Кризног штаба?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Вам онда то сазнање?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Што откуд ми сазнање, имам на основу докумената објављених, значи званичних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то документа, где је то објављено?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: «Ратни злочини БиХ почињени над Србима, српском војском, Војском ЈНА» и даље.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ко је аутор књиге?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тим за истраживање ратних злочина Републике Српске.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сведок је у свом излагању када сте му предочили одбрану Илије Јуришића, у којој је он казао да је рекао на

ватру ватром, оштећени је казао «чуо сам за ту наредбу». Моје питање, кад је чуо, од кога је чуо, и да ли је уопште о тој наредби говорено у јединици где се он налази?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Само «Дневни аваз» који сам читао унапрескак, ево видите колико је тога објавио, ево видите, значи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У средствима јавног информисања?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако, на тај начин сте чули, преко средстава јавног информисања?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: На тај начин.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У свим тим средствима информисања у којој се говори о наредби на ватру ватром, да ли постоји податак, ко је издао наредбу, дакле ко је творац наредбе «на ватру ватром»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Сад ја не могу се враћат овде у којем је то чланку написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте на то, да ли Ви знате, да ли се сећате?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Питање, али бојим се да не буде сугестивно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате ко је био творац те наредбе?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да одговара сведок шта је прочитао у новинама, мислим да о томе не сведочи.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па то је за мене толико и небитно, то мене толико и не интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и схватила, да он све то зна путем средстава јавног информисања. Разумем.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Судија, одбрана не спори да је он то тако могао сазнати, али исто тако не спори, односно исто тако хоће да докаже неспорну чињеницу да аутор те наредбе по новинама се поноси да је он аутор те наредбе. Али добро.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мој Протићу, Ви не знате господине ни ко Вам је Милошевића испоручио, нит знате ко Вам је командант у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте тако молим Вас, само на питање господине Новаковићу.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро, и сада још само једно питање, ја морам то питање. Будући да је '92.године, сведок-оштећени, био активни припадник МУП-а, и будући да се нашао у касарни, у својству униформисаног лица, у војној униформи, моје питање је, да ли је он тада био резервиста или добровољац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је резервиста.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Резервиста по позиву.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим Вас председнице, па ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем зашто Ви то питате, али он је рекао резервиста.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Он има право, он можда може да.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Резервиста по позиву, званичноме, значи званичном позиву. И командир у свом, претпостављеном, сам показао тај позив, и рекао је Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Све сам објаснио.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја више немам питања, ја сам морао то директно да питам, јер то једноставно није могуће по Законима ондашње државе а ни садашње. Хвала Вам немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам патриотски опредељен господине.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па добро, не сумњам ја у Ваш патриотизам.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја не радим за паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио да сведока питате, приликом мобилизације, односно јављања у јединицу, у коју јединицу се јавио?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тузланска бригада, није то јединица, то је бригада, Тузланска касарна је остала на формацији бригаде, никаква јединица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, ја бих молио да сведок одговара на питања. Моје питање је, у коју јединицу, свака војна јединица Југословенске народне армије и у то време и садашња војска Србије има своје војне поште?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тузланска бригада, ево ти војна пошта, сад ћу Вам наћи, не могу Вам ја на памет рећи, 7954.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Приликом јављања по позиву за мобилизацију, који старешина га је примио у касарну?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Миле Дубајић, командант касарне.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Лично?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Лично, и он је лично нас и позвао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Позив за мобилизацију упућује неко други. Сведок се изјаснио да је био помоћник команданта за безбедност у ореду «Окресанице», ко је био командант одреда «Окресанице»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Био је Максимовић Недељко.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта је Максимовић Недељко?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Капетан по чину.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Активни или резервни?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Резервни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где се он налазио 15.маја '92?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Налазио се у селу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А где се налазио одред «Окресанице»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Одред «Окресаница» се налазио у касарној у Тузли са људством који је обезбеђивало материјално-техничка средства и имовину бивше ЈНА.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колики број људи сачињава одред «Окресаница»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: То је за мене небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само одговорите, колико је било људи?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: По чему да ја сад то знам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тако кажите да не знате а немојте тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је сведока поставио на место помоћника команданта за безбедност?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Миле Дубајић.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко му је био претпостављени старешина по да кажем стручној линији?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Свима нам је био Миле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли треба рећи, да објашњавам питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, ко је био његов стрешина по линији безбедности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био Вама непосредни старешина по линији безбедности?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не знам како се тај зове, капетан, ти што су побегли у Угљевик у «Енергетик» то сам рекао, не знам то. Кад би баратао са свим именима и презименима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, ако сам схватио, одговор је не знам ко је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, не зна.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је говорио о том враћању у касарну приликом првог изласка те, нисам схватио да ли је у питању формални

или неформални састанак кад он сазнаје шта се даље треба дешавати, да ли може да се изјасни, да ли је то њега неко позвао на неки састанак или је то било?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Позвао нас Миле Дубајић.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је све присуствовао том састанку?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па присуствовали ми и ето ти људи који су из тих средина, који на одређени начин могу најбоље да пренесу људима тим који су одатле како да се понашају, значи били смо на одређен начин имали сви нека задужења, и оно које сам ја имао, које сам Вам реко и прије.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико људи, да ли зна њихова имена, ко се налазио ту на састанку?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па то је сада. У току ноћи вам дође нових људи и из бивших Југословенских касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не знам, откуда ја знам те момке како се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На састанку колико људи. Само ако се сећате?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не знам те момке како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико би отприлике било људи, да ли тога можете да се сетите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па било нас је у том моменту једно сигурно осам, девет кад смо разговарали са тим командантом ТО-а и Милетом, који смо тако на пример, то значи с Озрена човек, ја одавде са овог краја Потпећа, човек из Пожарнице, био је вјероватно представник неки из Тузле је био, из Дубнице је био из, мислим ових некаквих мјеста која су српска била на том подручју, која су попуњавала углавном ту касарну са резервним саставом због овога што су и требали да чине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али имена се не сећате ни једног?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не могу, како ћу се сјетити имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је том састанку присуствовао било ко из редова старешина ЈНА, осим Миле Дубајића, наравно?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нико осим Милета Дубајића.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли је уопште било ту старешина ЈНА осим Миле Дубајића?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте, било је из свих народа, у касарну, не ту на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите на питање. Значи на том састанку је ли било?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у касарни било тог тренутка официра ЈНА, осим Миле Дубајића?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте, јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли може набројати једног, двојицу, или петорицу, зависи колико зна да је било?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па ето, набројао сам Вам покојнога брата, чули сте покојног Милошевића, поручника који је погинуо, набројао сам Вам Белојицу мајора који је био за позадинске послове, ето то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Из целе бригаде тројица старешина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих се сећа.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Њих се сјећам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли је било неких којих се не сећате?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па било је и Бошњака којих се не сећам с моје општине из Сребреника, Копрић један мали био је, сада не могу се ја тог свега сјетити.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок се изјаснио и што је колега Протић питао у вези тог Кризног штаба. Да ли случајно зна сведок колико чланова је имао тај Кризни штаб?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не знам, то, ни један Кризни штаб, ни за једно подручје то није било ничим дефинисано, никаквим правилником колико је Кризних штабова, него колико је људи одређенога угледа, одређене функције, одређеног положаја који обавља.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок зна колико је бројао Кризни штаб чији је наводно члан био Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато, да ли је у том Кризном штабу било људи српске националности?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Који су учествовали у немилим догађајима јесте било, а у Кризном штабу не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли може да нам каже које делове Општине Тузла је покривала српска Општина Тузла?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Српска Општина Тузла?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Српске Општине Тузле није било, била је Тузла реформска, братска у то вријеме.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја се извињавам заиста што питам ово, али из таквих књига да кажем, и ми добијамо некаква сазнања, да ли је сведоку познато да је у неком периоду '92.године, пре свакако 15.маја, проглашена српска Општина Тузла?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Није ми познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, ништа даље, немам питања што се тога тиче. Ја бих молио да се сведоку предочи, односно прикаже ЦД-е, онај оригинални који смо предали и који каже «Брчанска Малта са нивоа раскрснице», мислим да је број 4, да смо га тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излазак колоне, то број 4, «Излазак колоне 15.05., године, Фондација «Истина, правда и помирење».

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЦД-е број 4. Ја бих молила режију да нам прикаже ЦД-е број 4. Јел имате још питања, док. Добро, онда ћемо сачекати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја се извињавам, може пре тога само једно питање. Ако сам добро схватио, да ли је у односу на прво возило у колони која излази, како каже сведок у 18,50 он дванаести по реду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање. На том састанку са командантом касарне, када се вратио после првог неуспелог изласка колоне, да ли је предочио команданту Дубајићу да су видели резервисте који се доводе на путању којом треба да се евакуише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дабоме аутобусима, те да ли је видео да се формирају митраљеска гнезда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то саопштили Дубајићу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па то сам и рекао и у првом истражном поступку кад сам овде био и то сам рекао и сада, зато смо и тражили да идемо правац Црно Блато, и Докањ, да би избјегли катастрофу која нам се спрема, међутим било је поступи по наређењу јер си био потчињен, значи правац, да не понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Режија хоћете нам приказати молим вас. И тон бих вас молила.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Може ли се овде шта коментарисати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Што се ово уопште, ова нема никакве везе, 15.05.'92., 18,56 часова, шта је ту редослед, шта је ту, што се избјегава почетак само, па то не траје пет сати, први повратак траје 10 - 15 минута, како је кренуло толико траје и други хаос, то уопште није могло, ви мене овде малтретирате с некаквим исечцима који немају везе ни редоследа ни ничега, ово је заиста, ово је заиста, оно што сам прије изјаснио се о уопште понашању свију у овоме ланцу, ово је некоректно. Дајте ми редом касету пустите, идемо ако треба пречистимо је сву комплетну, не траје ни 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, што Ви нама не помогнете, па нам доставите ту касету.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па ја вама помажем, али ви нешто сјецате, све идете наоколо, и све наопако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим Вас. Дакле ову касету коју Ви имате и за коју кажете да је оригинал, преснимите па нам доставите, дакле имаћете, задржаћете ту Вашу оригиналну касету.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па јесам Вам дао. И прошли ми је пута речено кад сам био у истражном поступку овде, кад сам се позвао на број телефона господина, молим Вас, пуковник 011/2358-889 да постоји оригинал касета и да ћу имати прилику да гледам овде заједно са вама. То сте ми рекли, вратите снимак назад, ако ми нисте ово рекли нисте ви ни били, тада је човјек председавао умјесто вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте код истражног судије били саслушани.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мјесто Вас био је човек, друго овај реко је да ћемо то да видимо оригинал, међутим то не постоји, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: И недам Вам друге, нек иде на друго мјесто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, овај ЦД-е, ово сад што је приказано то уопште не одговара стању како је то било, полаз и?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Слушајте, детаље, што се иде овако све наопако, што се не иде редоследом. Значи од првога изласка

до финиша. А што се сјече ЦД 4, ЦД 6, ЦД, мислим не знам чему то води и шта то претставља уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Дајте ми детаље када стрељају људе, када шуताју људе, дајте ми детаље када почиње ватра, када почињу возила прва горит, када редом, има један редослед, када «праге» се окрећу, кад нас, видите возила Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам то све, немојте се понављати.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Све што сам Вам реко, дајте ми то, редом идемо и коментаришем, ако имамо питања, а не напрескак.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Будући да одбрана уопште не спори трагедију, и чињеницу да је овај човек преживео озбиљне животне трауме и здравствене последице, а обзиром да је овај човек данас недвосмислено оспорио аутентичност доказа који су основ били овог оптужења.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Није тачно, само сам затражио редослед а не спорим, само редослед.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Будући да је казао да је он доставио оригинални снимак, чак је именовао коме, он је истовремено рекао да је тај снимак склоњен, јер су донацијама откупили тај снимак. Јесам ли ја њега добро разумео данас, он је то казао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније да је чуо да су то биле приче.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нисам ја рекао, немојте тако буквално, ја сам рекао да су приче да је то све повучено, склоњено. Зашто је господине Протићу.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Коме је он дао снимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је овом пуковнику је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А јел тај пуковник члан Зелених беретки, чији је то старешина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио да је био у Генералштабу, да је био на суочењу са пуковником и да је дао. Ја разумем.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја разумем врло добро, али нека он каже чији је то старешина, можда је то старешина Зелених беретки, одакле ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви знате осим што знате да је пуковник Данило?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не знам ништа више.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Чије војске?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Пуковник Војске Југославије, који је радио на истраживању ратних злочина.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли то значи да Војска Југославије омета извођење доказа у овом предмету и да скрива тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако питање њему.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не значи да Војска Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте одговарати. Молим Вас господине Новаковићу.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја морам да питам, ја браним човека који се налази где се налази а имамо саслушање човека који је неспорно оштећен, и који негира доказе због којих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негира редослед, искључиво говори да негира редослед.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, ако негира редослед, онда он указује на то да је неко монтирао ове доказе, а свака монтажа доказа не може бити доказ.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, не, само редослед, јер ово је за мене збуњујуће, ви мени почињете од 18,52., значи збуњујуће, дајте ми редослед касете, значи како је ишла, почните од првога ЦД-а, што је Хашки трибунал вратио документацију, ја Вас питам као адвоката и судије, што је послао у Бијељину, што је није послао у Сарајево, па је се киселило у Бијељини годину дана, па је отишла у Сарајево, па сад је неко покренуо, ко зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте господине Новаковићу питање да чујемо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да је овај ЦД, сад приказан, зато што сам ја то предложио а веће је очито прихватило, моје питање је, да ли сведок препознаје било шта са овог приказа? Да ли преко препознаје место или било шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не спори он то, он уопште не спори, спорно је само редослед приказивања и ништа више, не спори он стање какво је било и све.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли он спори ово што овај филм, односно овај видео клип приказује?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: 18,57 то је пре напада, да ли је то пре напада?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ма које 18,57 пре напада, чак десет до 14 наш је први излазак био господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте говорити о првом, не ово сад је реч о другом изласку.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Други излазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то спорно нешто?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па није спорно, али ово не иде редоследом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам схватила, тако сам схватила, само редослед.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам само, ништа друго, ја спорим само редослед, што се почиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само редослед, не спори он.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако сведок не спори аутентичност овог што види, да ли нам може показати у ком то «ТАМ» камиону је он, с обзиром да се види не само 12 возила него се види много више возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да вратимо на почетак па ћете видети.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нисте ви ни тражили од мене да покажем возило у којем сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја сам схватила да ћете ипак Ви да кажете ово је возило у којем сам ја, да сте препознали, разумете.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам спорио само на моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако. Вратите на почетак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли имали прилику да видите снимак, ово је са нивоа тла, више није са вишеспратнице него то је један снимак са нивоа тла. Јесте ли имали прилику да видите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Како нисам, ја сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, обратите сад пажњу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е па гледајте сад, видећете прво возило полицијско, можете бројати возила, ја сам покушавао, па нисам успео, Ви рекосте да је Ваше дванаесто?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А што мислите Ви, да је ово истинито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците, погледајте.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сам рекао да одмах, нисте, дајте ми касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, пратите возила којим редом иду?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ајде, ајде, ево пратићемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ако видите, ако препознате нечије возило реците.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ево пратићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако возило које препознате прокоментаришите.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ће ћу, не видим ни једно, видим војна возила у тој некаквој тамо, џунгла, скрећу кроз ту шуму, не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево јел видите ово возило?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Остао сам без једнога ока, мени наочаре само за читање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ово полицијско возило?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошло је, прошло је. Јел препознајете.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не препознајем никога, ево видим људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро возила?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ево та полицијска возила војна, прва која иду, ево овај што је познато је ту од ових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли била та возила, да ли се сећате тога?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Сјећам се ових «пинц гауера», то су возила полицијска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту би Ви требало да сте, ево овде. Да ли је то?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: «Пинц гауер», ово је «стопедесетка», и ово је «стопедесетка», «дајц».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би то било, јел можемо да вратимо?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Е отприлике, е ово сада задње што је прошло или нека од ова два прва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Би било да је Ваше возило?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Претпостављам да је једно од тих возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то није спорно, овако ова колона која је ишла.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не уопште није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није спорно на касети на касети што Ви видите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Уопште није спорна, јер сам ја и реко да смо се ми повукли, да је остало остало све у ватри, и ово је већ кроз Брчанску Малту кад се излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Будући да је сада на филму показао возило, како сада објашњава његов претходно дати исказ да је нападнуто његово возило пре него што су дошли до семафора?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је рекао да би то било неко од тих возила.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Неко од ових возила претпостављам да је било и ја сам рекао јасно.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Колико је још возила прошло, да ли сад треба да сумњамо да човек не зна да броји 12, 32 или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви сигурно у том дванаестом војном возилу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја претпостављам да није било више возила од оволико колико је прошло испред нас, јер ово су углавном полицијска возила сва била напријед, види се, значи од онога које је обезбеђивало, иза њих претпостављам да је био у другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви бројали, рецимо када се формирала колона, да ли сте Ви бројали возила па сте дошли до сазнања да сте дванаести у том низу?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, ја сам рекао да смо били у касарној паркирани можда у десет колона, јер то је такав полигон, ја сада не могу господину Протићу, кад он нема појма ће је Тузла. Не могу му сада објаснити е уклапа се, значи у саобраћај се уклапаш, није ти нико рекао бићеш Славко Новаковићу и твоја «стопедесетка», дванаеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу не разумемо се, како Ви знате да сте дванаести по реду?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па отприлике знам да сам ту негдје био после одмах да смо били, јер знам гдје сам био са возилом и гдје смо се уклопили, отприлике да смо се уклопили у то, и значи рекао сам, испред мене овамо «дајц» страдао, кад је отворена ватра, сва возила значи и ми смо се вратили у рикверц, ми кад смо добили, ја сам добио из подрума метке, рекао сам. Ми смо се вратили са нашом «стопедесетком» у рикверц и «дајца» смо заобишли, њега нема нигде, он се не види, то је било прије, значи мора да буде на једној сада касети прије, мора да постоји, не на овој сада коју смо гледали. Јер значи, ми пролазимо и излазимо и ми са овим возилима, јер нас је изашло одређен број возила, скренуло лијево и отишло према Пожарници, и гдје сам и ја прошао ову зону, значи најкритичнију, ја сам прошао са «стопедесетком» и после гуме више нису могле бити додувљиване, онда је возило значи са гумама пало и ту је био крај нашега путовања. Значи изашли смо из ове раскрснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ми је опет спорно то број 12, јесте ли Ви могли да будете и 13, и 14 и 15, да ли то значи?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па мого сам да будем и 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас питам, откуда Вам је то 12. Да ли сте Ви бројали возила испред Вас, разумете, јер изричито говорите?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Присјећам се оријентационо да је било негде око дванаестог возила, да сам 12 био по реду кад смо се

ми уклопили, јер видиш возила испред, разумијете. Кад излазе на капији, јер то је мало нижи терен, ми смо на капију кад се излази, ми смо мало више као, како би Вам рекао, можеш да пратиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: `Ајде овако да пробамо. Ако је «дајц» испред Вас, где су настрадали ти, јел тако «дајц»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Данило одатле истрчо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неки «дајц» био испред, или је то први «дајц»?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Мислим да није више било испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можда Вам то буде неки оријентир, разумете? Ако је било.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па не, мислим да није било, не знам, да се ово поново врати овај дио, јер мислим возила ова која овдје говоре, нешто ми ови три «стопедесетке», сад тешко је ту одредит сада која је моја, јер иду ублизу, иду двије, па иде после «дајца» иде једна, чини ми се да сам видио, тако колико сам ја мого да видим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само једно питање. Сачекајте колега. Шта је ово овде где ова возила скрећу, ево сад видите, буквално видите сад снимак, видите слику сад. Је ли то та раскрсница?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте, то је Брчанска Малта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где се скреће лево?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Тако је, и скрећање лијево према Пожарници, Угљевику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али, ако сам Вас ја добро схватио господине Новаковићу, Ви рекосте да сте, да је на Вас пуцано пре наиласка на ову?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Прије. Тачно, тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нема још пуцања, јесте ли слушали сад, нема још пуцања, дванаест возила је прошло лево, још нема пуцања, сви мирно, жене иду улицом, видите ли, жене иду улицом, држе се.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А шта сам ја потенцирао у првome моменту, да ова касета, ово је сјечена касета и прављена тако, што, јел тонски запис мјеродаван код Вас и видео запис, јел по закону мјеродаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питамо Вас само да нам објасните.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја Вас питам, на основу колико је то, колико је ово, јел ви мислите да ово није могло бити све исјечено. Ајте да Ви мени објасните.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Желим Ваше коментаре, ево.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ево, мој је коментар да ја, ово мој је коментар.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ајде нека буде тонски, али видимо жена иде улицом.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: А дајте ми тон овде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А требало би у том тренутку да се пуца, да се пуца на сваку страну, јер сте нападнути пре тога.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Чекајте, овде тона нема уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих само једно питање поставио а то је с обзиром на исказ ранијих сведока који су говорили ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас питао да ли се из касарне излазило само на једну капију?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Само на једну капију, искључиво на једну код портирнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуда Вам такво сазнање, код које капије сте Ви били?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: С портирнице прошли сви, нисмо могли на другу капију изаћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То где сте Ви били, да ли сте могли да видите другу капију?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесам мого да видим и другу капију јер није била далеко. Могуће неко од задњих возила да је пошао да изађе и на ту капију, ја то не могу да видим, али углавном колона је се кретала на капију кроз пријавницу. Значи то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ово КПС што се спомиње, јел то контролна станица?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте. Већина возила је морала да прође кроз ту, можда је неко од ових возила силних која су била, изашо и на ту капију исто која је на лијевој страни значи излази на исти пут, креће се истим правцем, то је могуће, али углавном су возила прошла кроз ту пријемну капију, значи требала да прођу сва. Е сад за позадину ја не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Други сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада сведоке. Изволите.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Не, не, ја кажем, задња возила можда је колона сто возила, десет колона унутра касарне како је сложено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новаковићу, по овоме ја схватам да Ви оспоравате апсолутно ову касету?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па нормално, па човек, ја уопште не спорим да он говори истину, само онда не знам што је Илија Јуришић овде. Имам питање председнице. Будући да је сведок рекао да је била наредба како да се понашају приликом изласка, у том исказу рекао да су, то је демилитаризовали возила, дакле скинули митраљезе, цеви и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим да му предочите прво возило, дакле борно возило које је на челу ове колоне, где се јасно види да постоје митраљези, односно постоји пратеће наоружање тог возила јел, и у борбеној формацији постава тог возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то можете да прокоментаришете?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Молим Вас, па то нема никакве везе са питањем које је мени постављено. Ја сам рекао четири транспортера, ако господин Протић не зна шта су транспортери вратите касету, нађите транспортере, ја не знам у којем делу, видите шта су транспортери, ово није транспортер, ово је борбено возило сасвим другог садржаја, другог имена, и то је полицијско возило које обезбеђује, оно нема везе, знате шта су транспортери. Мени је жао што Ви не знате, вратите транспортере и четири транспортера која су на много прије, значи потпуно распремна, ја сам њих због самога оклопа и њихове функције какву имају да заштите људе од метака на које смо ми рачунали ставио у та возила да изађу и ја сам мого да сједнем у то возило, али ја нисам хтио зато што сам био њихов некакав, па ако ми се деси нек ми се деси оно најгоре, нисам хтио, јер мене су, ту су моја четири возача возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви учили овде на овом снимку транспортере?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Нема транспортера да пролазе на овоме снимку, не, прво возило то је возило друго, молим вас, то возило није транспортер, знате шта су транспортери, то су оклопна возила, то нису, не, не, ово није оклопно возило, ово је возило сасвим друго, није транспортет по формацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Јесте војно али није транспортер, то је исто ко прага, прага има цијев, има значи све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања? Нема.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Прага је нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Јуришићу, да ли Ви имате неко питање.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Без обзира што Славко каже да је мој комшија и да ме зна, ја нажалост Славка нисам знао, можда смо се сусретали у неко друго вријеме, кад није било рата. Мени је жао што је Славко ово доживио што је доживио, жао ми је сваког човека, ово је исто мого доживит и мој син, који је у то време био овде у Београду. Немам питања за Славка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господине Новаковићу, пошто сте Ви саслушани у својству сведока-оштећеног, да ли се придружујете кривичном гоњењу, и да ли истичете одштетни захтев? Одштетни захтев можете и накнадно истаћи.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Па слушајте, ја што се тиче конкретно Илије Јуришића, ја сам рекао оно што сам и рекао, ваше је да испитате доказе, ваше је да баратате чињеницама, ја сам свједок, ја човек после петнаест година и са оваквим оштећењем Ви, ја уважавам значи да ћете Ви све то да процјените, ја примедбе које сам ставио, ставио сам из разлога на које сам имао право и могу да их ставим и значи спорим оно што неко не барата шта је шта, ја знам шта је шта. Не могу ја сада ни да кажем, ја сам рекао, нисам ја ни рекао да је Илија Јуришић био командант Кризнога штаба кад Илија Јуришић, ја сам само прочитао и неко је написао ко је се бавио тим да Илија Јуришић био председник и да сам то чуо, прочито, значи нисам сједио у том Кризном штабу, не знам да је то он наредио, не могу да кажем да је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми одговорите на питање. Дакле да ли се придружујете кривичном гоњењу и да ли ћете истаћи одштетни захтев? Одштетни захтев можете и у неком другом поступку.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Ја сматрам да треба да будем обештећен за ово, ја сам заиста животно унакажен, ја немам ништа данас у животу. Ево ова кесица и један труљави «Голф» `90. годиште које возим, ето то је све што имам. Једина наказа која по Бијељини ода оваква то сам ја једини, значи нема више ни један овакав на улици, то је град са 160 000 становника. Оно што држава треба да ми да, нека ми да, иза тога стојим и тражим, и то ћу тражит ако ме смрт прије, животно сам много, и нарушенога здравља и свега осталог, а на Вама је да одговорност утврђујете и све остало што прозилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала, који су Ваши трошкови, колико тражите трошкове?

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Синоћ сам спавао у хотелу, ја сам се са Вашом оном правницом чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знам, речено ми је.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Да је мени рано да дођем ујутро, 70 еура је овај хотел у Сарајевској што сам спавао, чини ми се, и трошкови превоза, ја не тражим ништа друго. Дневница ми, нисам запослен, значи не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.СЛАВКО НОВАКОВИЋ: Само ћете ми платит спавање и оно што сам дошао, нисам потрошио горива можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам лепо, можете ићи господине Новаковићу. Сада ћемо направити једну паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 20 минута ради одмора.

Настављено у 12.50 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведока-оштећеног Стевановић Радана.

Сви смо ту? Јесмо.

САСЛУШАЊЕ сведока ошт.СТЕВАНОВИЋ РАДАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стевановићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока-оштећеног. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Зовем се Радан Стевановић. Рођен сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: 1965., у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Чедомира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бијељини, адреса?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Чекајте да се сјетим пошто сам мјењао. Милована Глишића 72-Б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Машин-бравар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљеног Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па лично га не познајем, мада чуо сам за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у ком сродству?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

Са личним подацима као у претходном поступку од 17.05.2007.године, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па отприлике јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан, говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок-оштећен упозорен, опоменут, заклет па изајви:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте саслушани у претходном поступку од стране истражног судије 17.05.2007.године, да ли остајете у свему код овог исказа који сте дали?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па то је оно што сам ја доживио и преживио, углавном што сам се сјетио тад, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде били саслушани?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У Сарајеву, Тужилаштво БиХ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам, Ви знате зашто сте позвани, испричајте нам шта се то догодило маја '92.године, у Тузли, кад сте мобилисани, где сте били, испричајте нам о томе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па овако, ја сам мобилисан 08.јануара '92.године. Значи добио сам позив, јавио се у касарну «Хусинска буна» у Тузли, одређени смо у село Живинице, тамо смо били лоцирани у основној школи, пошто је то био већ зимски распуст и задржали смо се ту, значи до, не знам ја сад датум, не могу Вам то тачно рећи, па смо преселили у неке бараке, не знам у којој фирми, из Живиница смо крајем марта негдје пребачени у Ковачево село, и ту смо били до тог 15.маја, кад смо добили наредбу да одемо, требала се касарна «Хусинска буна» иселити. Да се значи, оно, ја се у политику много не упуштам и шта ја знам, углавном мени је било познато да је до 19.маја требало нешто да се дешава, реорганизација, повлачење ЈНА и шта ја знам. И тог 15.маја ја сам отишао, значи ми смо јединица отишли у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица, с ким одлазите, колико вас је било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Овако, било нас је, па не знам тачно, око тридесетак, са војним возилима то су «ТАМ стопедесетка», шест комада и један «стодесетка», значи отприлике око тридесетак је нас било у тој јединици. И ми смо дошли у касарну, значи требало је да се све исели. И онда је било ту, значи утовар, материјално-техничка средства, војна опрема, све што је војно уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време сте ви стигли, у јутарњим сатима?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто дешавало, тада када сте дошли у тим јутарњим сатима, на путу до касарне?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ништа, баш је било нешто необично мирно, рецимо, нисам много у задње време ни долазио у Тузлу, али било је јако мирно. Видјело се онако по неко да прође, не знам, мислим, не знам шта би још истако да сам ја примјетио, једноставно ја сам мислио о својим неким обавезама и покушавао сам да, односно нисам ништа ни слутио. Све што се дешавало, значи, доста времена смо провели тако утоварајући ту опрему, е један дио, једна једница како бих назвао, не знам ни ја, је покушала да изађе негде ваљда око 14 часова, и они су били враћени. У том повратку баш сам се нашао тад, видио се са поручником Мекић Драганом, који је исто из Живиница, резервни поручник, и он каже вратише нас, не знам шта је у питању, треба некакав договор да се постигне. И онда је ту настало, како да кажем, неко неизвјесно стање, несигурност нека, не знам ни ја, чекамо, сад исчекујемо, и сад. А са ових околних брда чуло се припуцавање на касарну, тако појединачни пуцњи су се чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви одговарали на ту пуцњаву?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па углавном нисмо, мада је се војска много побунила, ово-оно, требало би да видимо шта ћемо, и дај сад, смирујте се, да видимо, било је баш да се осјетило кад удари зрно о асфалт и оно пар пута смо знали тако да тражимо заклон неки да се залегне, јер не видиш никог, само се чуло припуцавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви кренули у Тузлу, у тим јутарњим сатима, ко вам је ту био непосредни старешина?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па овако, код мене је рецимо Мијатовић Раде капетан био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам он издао наредбу да кренете?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па он је, да, наравно, он је пренио наредбу од команданта Дубајића. Значи Дубајић је дал се прије договарао с ким, како, шта, не знам, углавном Дубајић нас зове, командант касарне значи, да се исели касарна «Хусинска буна» и да ми ујутру дођемо доле и да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих камиона, «стопедесетке» и «стодесетке», да ли је било још неких возила?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, код нас не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких цистерни?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Е не, у мојој јединици не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли је било у касарни када сте дошли, да ли сте имали прилике да видите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па било је некаквих, шта ја знам, нормално, било је и оклопних возила, војних, значи све, и санитарских и цистерни, колико сам мого, сад, колико се могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви радите сада у касарни, враћа се кажете, вратила се колона?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви видели како се формирала та прва колона?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па не могу рећ да сам видио, али углавном претпостављам да исто ко и остало, значи и после тога, како се које возило натовари онако према КПС-у, према излазу, ту се формира колона, значи има ту више ових, како би назвао стаза, и тако се уклапала једна за другим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било излаза из касарне?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: КПС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тај излаз?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није постојао?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: И има тамо улаза пјешаке и шта ја знам, командант куд је улазио на главну ону капију, као и у свакој касарни, али на КПС се значи улази са војним возилима и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту Ви чујете пуцање, јел кад је већ кренула колона или је пре тога било, или кад се вратила, да ли можете да се сетите кад је то било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја сам био, значи кад смо, како бих реко, нападнути јел, ја сам био значи на неком по мојој процени друга, иза половине колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, чекајте. Прва колона када је кренула, да ли је било пуцања на касарну, значи прва колона која се вратила, то Вас питам?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не бих ја то рекао да је на колону пуцато, него да је припуцавано током дана значи, спорадична паљба, значи понекад се чује пуцањ неки, чини ми се како је дан одмицао да је све чешће се то чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад први пут чујете, да ли то можете да одредите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па не знам. Не могу да то, ја кажем опет у току дана, сад је тај дан био за мене, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Значи ми смо кад се натоваре средства има, пошто је била бензинска пумпа у саставу касарне, допуни возила горивом и формирана је колона, и онда смо чекали. У том исчекивању, ја не знам, чини ми се много времена је прошло, не знамо кад ће, шта ће. Пошо сам негде да се умијем, чујем од оног војног полицајца, каже нема воде, нема струје, све су нам заврнули. Чека се преговор, и тако, док негдје прије седам сати, не знам тачно вријеме пошто нисам ни сата имао, вјероватно, не сјећам се ни тог, знам да је то било негде значи прије седам сати, да смо добили наредбу, дошло је пар ових војних полицајаца и од возила до возила издат је, постигнут је договор и издата је изричита наредба да се оружје држи, значи како војник сједи у камиону, међу ноге, немој случајно да би нека цијев вирила. То нам је стално понављано, да не би изгледало провокативно.

Значи војници морају бити са пушкама међу ногама, никако да нешта вири, и да се крене. И значи, е сад, тад је, ја мислим улазио гдје ко стиго у камиону, не могу ја сад да кажем ко је, да сам видио ко је ушо у који камион и тако то, и колона је кренула, возило за возилом, ови са стране се тако уклапали једни за другим и кренули смо. Кад сам ја био негдје наспрам Техничког прегледа у Скојевској улици с лијеве стране значи, онде сам видио пар некаквих шароликих маскирних униформри који су претрчавали, има ондје један зид стари од цигле, е ту су застали иза тог зида. И значи ја кад сам већ дошо до наспрам Техничког прегледа, од једном сам ја чуо да је са свих страна, односно не знам, то је за мене било исто грмљавина, и у истом моменту сам погођен у лијеву ногу. И сад, осјећао сам страховит бол, не знам, од једном не знам шта се дешава, шта се десило, схватио сам већ да смо нападнути, да се пуца, да грми.

Ја сам покушао да наставим да возим, међутим нисам могао да квачило да стиснем, него сам нако возио, возио, не знам ни ја докле, наспрам негдје кад сам дошо већ до семафора, ту се једно возило испред мене испријечило, ја сам покушао да га заобиђем, очешао сам га чини ми се и ту ме је саставило и у груди. Е онда сам видио неку маглу и не знам ни ја шта се дешава, покушавам да смислим што кажу у том моменту шта да радим, не знам, лијево према Симин Хану већ су два, три возила стала, ја сад размишљајем боже дал ћу успјет онде да кренем на Брчанској, на раскрсници да крене лијево или да продужим право тамо, па ћу преко Сјењака, међутим и тамо је стојало неко возило иза њега се пуцало, односно пуцњи су долазили отуд, сад, ја сам ипак успио лијево да погледам и кренуо сам значи према Симин Хану.

Возио сам само са једном жељом и идејом да ми је да се исчупам из тог пакла, не знам стварно како ми је срећа била тад или не знам ни ја шта, наклоњена да сам успио да дођем негдје код «Шарана», то је једна радња горе била, овако позната за Тузлаке, не знам, знају вјероватно, ту сам се на моменте изгубио, не знам шта се дешава, али како сам ја успио слетити, преко пута бензинске пумпе у Славиновићима, значи фали ми ту сјећања, фали ми филма што би рекли, да сам слетио с пута, почео је камион да се дрма, тресе, војник који је сједио до мене, Синановић Миленко, почео је да ме дрма Радане, Радане, десно, слетили смо, и како сам ја успио ту да се окренем на тој њиви и да покушам поново на пут, међутим, пошто је ту био насип, она косина, нисам могао вјероватно су и гуме биле избушене, не знам, и ја сам ударио у ту међу и ту стао, даље нисам могао.

Ту сам главом о волан, дал сам се опет онесвјестио, опет, стално сам био у неком стању и свијести и негдје између. И тада су мене одмах Синановић тај Миленко и Тадић Слађан, војник исто, резервни и Јевтић Цвјетко изнели су ме, извукли, пошто се пуца са тих брда, звижде метци. Изнели су ме из кабине и ставили доле поред гуме, поред точка значи, и ту сам ето, био у некаквом заклону. Не знам шта се около дешавало и не знам шта сам чекао, пошто је тај војник Синановић Миленко одрастао у Дому за незбринуту дјецу, који је био недалеко од тог мјеста гдје сам ја стао, он је покушао да се пробије до тамо, одо каже тамо, тамо сам ја одрастао да позовем хитну помоћ. И он је отишао, отпузио кроз ону, како је отишо не знам, сад шта ће ова двојица не знам, и Цвјетко је пошао за њим, неће мене да оставе, не зна шта ће самном, јер сам ја већ, не знам ни ја како да кажем, нисам више ни мртав, а нисам још нешта обећавао да ћу остат жив. Реко сам им, сналазите се, бјеште куд знате, покушајте да се извучете. И ја сам ту остао да лежим, не знам ни колико је времена прошло, ни како, мали Крстић Радован редовни војник, он је ваљда, да ли искочио или испао из камиона на путу горе већ, он се однекле довуко до мене, допузио. И он леже ту поред мене, звижде меци, кажем Вам, чују се из околине, не видим никог, пошто сам ја већ ту у заклон, чују се довикивања понеси муниције, ово-оно, има вамо, ајде.

Не могу сад одређено да кажем све те ријечи изговорене, не знам, али и не знам колко је могло времена проћ, у једном моменту четири лица су прилазила, ја сам онако извирио и на моменат провирио, што би рекли, кроз полузатворене очи да видим шта је, видим неко прилази, отприлике сам помислио да су то, хајд некакви дошли да виде има ли шта у камионима занимљиво за њих, да покупе, да ово-оно. Нисам све

ни запамтио шта се десило, углавном један је пришо, дал се Крстић, мали, Радован, помакао, вртио, шта је радио не знам ни ја, и овај му је пришао да га убије. И знам пошто је то било у мојој непосредној близини, ја сам се тако умирио, ћутио, нисам смео да дишем, и човек му је ставио цијев у уста и опалио метак. И аман му то није било довољно, још га онако како је пиштољ држао клепио, и отуд га је неко довикнуо каже ниси требао то да радиш, људи умиру, то нису људи то су четници, немој ме љутити, ја сам само чекао дал ће се вратит, дал сам ја следећи не знам.

Почео је да кркља, да се дави ваљда рукама да покушава да извуче ону крв из уста, па су они зуби, овај, не знам, испљувавао је на неки начин, ја само што сам успио понекад да му кажем не бој се Рашо биће боље, већ и мрачак пада не знам ја више ни колко је сати, ни шта је, углавном изгубио сам неку наду шта ће се десити, шта даље. Колко је времена могло проћ, можда, да кажем можда негде око једанаест сати да сам, више не знам ни шта ћу, дал да ћутим да изгледам више да сам умро ил да не, видим комбије некакав излазе у бијелим мантилима каже ми смо хитна помоћ, има ли овде живих.

Ја сам некако успио руку мало да подигнем и дошли су неки вако јачи момци, на носила ставише мене и Радована у тај комби, још је један човек био у комбију, не знам он је већ запјенио, ја мислим да је и умро до болнице. Знам само да мене у том комбију да смо ишли негде около, немам појма куд смо ишли, да ме један стално вако питао како се зовем, ја му кажем пусти ме молим те реко сам ти једном, каже, морам те стално држат као под контролом да сам свјестан. Значи довели су нас у болницу на Градину, ту је била интервенција, значи отприлике како би се могло сад изразит веома организована, било је ту доктора који у први моменат нисам ни знао ни познавао, одређивали су гдје ће ко, на које одељење, тако да сам ја дошо на грудну хирургију, на одељење интезивне неге, шок соба, како се звала, не знам ни ја.

Док су ме возили на оним колицима, у ходнику сам видио онако на једној гомили, како бих назвао, неколико наизглед мртвих људи у тим војним униформама. Значи ја сам дошо у собу, одмах су ме распремили, обукли болничку пицаму, указали су помоћ, не сећам се много тога, знам да сам ујутру имао инфузију, и да је дошао Дивковић Драган, доктор, да ми обради ране на грудима. Дошао је, е сад кад је дошао не знам, и ортопед Јово Каракашевић, исто ми обрадио на ногама ране и мобилисао ногу. Ту сам чини ми се био три дана, и онда сам пребачен на одељење хируршко, ту нас је обилазио стално значи, у визити ујутру, професор доктор Божидар Радовић, доктор Петар Гаврић, доктор Зоран

Благојевић, и доктор Дивковић тај, како сам реко да се зове, Драган, млађи доктор.

Значи нисам оперисан из разлога што, по мојој процени, што нису знали да ли је већи ефекат да виде да ли ћу овако да се извучем или можда би било кобно да ме оперишу. Нисам имао пуно даха, пун сам био крви, значи плућа, дисао сам као риба на сувом, негдје, не знам, четврти, пети дан, двије сестре су ме придигле да покушам да мало искашљем, ја сам чини ми се очи оће да испадну кад сам први угрушак онај из плућа искашљавао и онда су ми се тако рећи очи отвориле и почео сам да вјерујем да ћу остат жив. Кажем неких десет дана сам био значи на тој хирургији и пребачен на ортопедско одељење. На ортопедији од доктора били су Боно Марковић, он је ваљда начелник био, био доктор Фазлић, а лично сам ја имао највише контакта са Јовом Каракашевићем и Хајрудином Качаром, значи они су некако најчешће, ја мислим бар тако, долазили. Што се тиче односа љекара и мене ја мислим захваљујући њима да сам ја и остао жив. Било је ту неких вако проблема од стране посјете кад дође, замислите ја сам од девет пацијената који леже у соби, ја сам једини био како они кажу четник, и сад кад уђе посјета, никад није дошо један него дође четири, пет војника и онда каже ми се боримо против њих а овје их лијече. Гдје су, па ето га каже и чекај сад ћемо га заклати, так. Чим би била узбуна ко је био покрета ишо би у склониште ко је непокретан, значи ја сам лежао у кревету, нисам устајао никако, ни једног момента, с креветима би нас изгурали у ходник, и ту би се задржавали до престанка узбуне, тако је било пар дана и на крају и остали смо у ходницима. Ја сам ту био до краја.

Заборавио сам рећ 25.маја, је ваљда била организована размена, у Славиновићима код чесме, ту су нас потрпали у возила санитарска, аутобус ко је мого да иде и дошли смо до чесме, не знам колко смо се времена ту задржали, углавном ништа од тога, и вратили су нас поново у болницу, даље се чекало не знам шта, што каже не знам ништа. Негдје, па сад не могу се сјетит датума, али чини ми се око 09 - 10.јуна, ја сам осјетио да из соба изводе баш те припаднике ЈНА и да их некуд одводе, ништа ми није било јасно, нико мене не прозива а ја сам у ходнику а то видим, и не знам шта се дешава, њих су одвели, ја сам питао дежурног доктора, чини ми се да је тад био Качар Хајрудин, реко, шта се ово дешава докторе, гдје одоше они, каже њихове ране су толико саниране да не морају бити у болници пошто је гужва, иду тамо одакле ће бит размјењени, и ти, ти ниси још дошо до тог степена као, а и тебе отприлике то чека, неће те обрадоват ако ти кажем да иду у затвор.

И значи ја сам остао. 29.јуна, поново је била организована размјена, ишли смо аутобусом село Мемид код Калесије, тада сам ја значи први пут изашо из болнице, и то је неуспјела размјена, цели дан су нас држали тамо, вратили су нас и тад су и мене у затвор оставили. Ту су ме два заробљеника цивила, значи унијели на рукама, ја, заборавио сам рећи, кад сам пошао једног медикара, онако фацом сам познавао, дао ми је неке, како би реко отписане штаци, пошто сам ја био непокретан, каже нек ти се нађе за случај да ти затреба. И ја сам кренуо, нако дражали су ме, сад не може, нисам устајао никако значи, ето како је то дошло, унијели су ме ови у затворску горе собу, да ли је била соба Б11 чини ми се, на спрату, и ту сам био са још једанаесторицом, дал ћу се сјетит имена, ако је потребно да сад испричам. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Значи кад сам ушо у собу за мноме врата закључала, и то је била та ћелија, био је самном значи Љубојевић Благоје и он је био редовни војник, био је Вукмирица Миодраг, он је одавде из Београда, Драгић Ненад он је из Бановића, Живковић Радивоје брицо је био у касарни, Тешкић Љубо редовни војник, Тодоровић Зоран, Трипуновић Видак, Синановић Миленко, био је неки дјед Модраковић Јово цивил, дјед је ментално заостао, и Петровић Предраг и Илић Горан. Јесам ли набројао све, не знам, јесам ли се свих сјетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно чега се сећате.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да. Значи ја сам дошао већ у затвор, врата су отворана ујутру кад треба у ВЦ да се иде и за вријеме оброка. Што се тиче услова били су такви какви су, храна је и недовољна и некавалитетна, али ја вјерујем да је тад било тако вријеме, долазио нам је ја мислим сваки други, трећи дан један болничар који нас је превијао, и кад нас превије онда нам тако изрази своје жеље шта би с нама радио. Поједини стражари су пуштали у ВЦ кад зовнемо, кад, поједини нису дали, међу њима се истакао неки Иван Колер, који је вако више волио мало да се прави важан, ја мислим да нема човека који је био у затвору у Тузлу да неће њега поменут. Није нас нико туко, да кажем тако, премлаћивао, малтретирања је било, постројавања, да се пјева, вако-нако, ал да нас је неко сад био, ударао, мада се чули јауци од некле из других соба. Не знам тачно кад је још једна размена планирана, и тада смо били постројени у ходнику, дуго смо чекали да се крене, тад су нас натоварили и камионе ове војне, «дајчеви» они, ишли смо преко неких брда, шта ја знам, исто калесијска тамо територија, Емићи-Јајићи како се зове село. Тамо смо били цијели дан, чекали смо чак мрачак да

би се могли вратити, пошто су ту биле организоване разне како бих назвао, сцене, поредани су минобацачи околу тих наших камиона и бестрзајци и пуцали су на, како они кажу четнике, непријатеље, да би узвратили, тако сам ја осјећај имао, да би побили нас у камионима, јер смо ми били у камионима, нису нам дали изаћ, они се склонили у једну кућу, овако мало новију кућу која је имала подрум, и рекли су држимо вас на нишану, ако шта покушате знате шта вам је. Цијели дан смо ту провели под церадама онако, без ичега.

Не знам, неко је од њих како би ја реко надрпо пар јабучица које су тек биле у замет и убацио горе у камион. Навече смо се вратили поново у затвор и онда су нас ту мало, да кажем, дриблали, како ми не требамо, шта ћемо, цабе једемо хљеб ту, како ће нас дат косовцима, они знају боље шта ће с вас, и тако. Али опет требаће, после рата требат ће градит Тузлу, требат ће нам радне снаге. Опет смо значи поново у затвору и чекако даље, ни знамо кога чекамо, ни шта чекамо, ја од личних ствари шта сам имао, само личну карту и возачку дозволу, значи и ону отпусницу из болнице, неко је успио на неки начин да задржи новац који је имао код себе, рецимо мој је негдје испарио што сам имао. И онај, смо захтјевали у затвор, не захтјевали него питали стражара да нам купи неке хране или нешто да нам дода, онда су рекли да немају право, да ми добијамо ту следовање и тако. И то је било до 15.јула, значи 15.јула ујутру дошао је, како се сад он зове, не знам добро, пошто ја нисам читав тај период провео у затворе нисам излази, значи ја сам само био у соби, кад сам требао у ВЦ онда су ме знали извест мало на штакама.

Управник је дошо и рекао спремите се, попакујте те своје ствари што имате и идете на размену и каже данас ћете бит размењени, и први пут на размени ишо и овај војник Вукмирица Миодраг, што до тад није рецимо ишо. И онда сам ја онако у себи размишљао реко, па можда и стварно хоћемо бит размењени, више не знамо, четврти пут. И онда су извршили прозивку и идемо доле испред, чекали су нас камиони, и нисмо ишли више оним путем, него негдје према Сребренику, па опет преко неких просјечених путева, шуме, ово-оно и стигли смо на Грбавицу код Брчког, ту смо били размењени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Стевановићу, када сте Ви били мобилисани, јесте ли Ви били резервиста?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки чин?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који чин?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Потпоручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпоручник. А шта сте у то време Ви радили конкретно?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Шта сам радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ми смо имали своју јединицу, пазите кад смо отишли значи у Живинице, горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нећемо тако широко. Када сте кренули у касарну, да ли сте Ви приметили нешто необично на том путу, рекли сте да је све било мирно, али да ли сте приметили на том путу, да ли је било неких препрека на путу, да ли је било неких, било чега што би Вам скренуло пажњу и да сте Ви обратили на то?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па у Славиновићима рецимо биле су оне исјечене коцке за, е сад, то је било од прије, значи ја не знам тачно кад је то урађено, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто, чему је то служило?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно за мине, за постављање мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Био је пункт у Славиновићима, значи пунктови су тад већ отприлике, ја не знам, не могу се сад тачно сјетити, и постојали, значи тад су и постављали пунктове и полиција и да се контролише, шта ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неких возила на том путу?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Пазите, ја сам једино од тога примјетио на Брчанској неко возило које је импровизовано нешто, не знам ни ја, личило је на неко оклопно, нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На оклопно возило?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Кажем, није то класично оклопно возило, али нешто импровизовано онако са неким лимовима, као оклоп некакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно возило?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да. То што сам могао овако да запамтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте дошли у касарну, коме сте се Ви јавили?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па знате како, то је већ било што каже, ишли смо тамо, дошли, ту је био један заставник Питман Душко, ако сам добро запамтио његово име. Он је ваљда дужио те магацине и он нас је одређивао гдје ће ко шта товарити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама одредио, шта Ви треба да радите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па рецимо резервне дјелове за камион, гуме, ламеле, било је нешто тако, свашта нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте утоварили у камион, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је кренула та прва колона, да ли Ви знате које су то јединице које су чиниле ту прву колону?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па не знам, не знам тачно која, знам да је тај поручник Мекић Драган, он је био из Живиница, дал је то са Озрена једна јединица, не знам, мислим било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица са Озрена, шта су?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, мислим не знам стварно, не могу сад да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је било пуцања на касарну?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког ви обавестили о томе, да ли је вас неко обавестио како треба се понашати у том моменту кад чујете да се пуца на касарну?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па нико нама није долазио, а у међувремену не знам ни ја, нико нам није долазио да каже ни шта ни како, једноставно нешто се дешавало, значи ми смо ту били у исчекивању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали Ви конкретно са неким, шта се то дешава?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам, мислим нико није, нема ту никог, немате с ким разговарат, мислите са стране јел. Питали смо ми, пазите, команда и војна полиција су отприлике били неки координатори с нама, тако сам ја бар, познавао пар тих војних полицајаца и оно све питам шта има, као Дубајић је на преговорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Николовски Петар?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Николовски Петар је био капетан који је за вријеме рата у Хрватској био у Вуковар, у опсади касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био он том приликом у касарни?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Тада чини ми се да није, нисам ја њега тада видио. Он је прије био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте говорили о томе, «хајдемо да јавимо некоме, они су све везе покидали, била је касарна отцепљена, е сад сам ја разговарао са једним он је артиљерац, капетан Николовски Петар, наш саветник у тој касарни»?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, он је био саветник артиљерац, пазите, он је провео неко вријеме у Вуковар, у окружењу касарне три мјесеца провео, и он је нама причао како је три мјесеца значи из касарне се није изашло, да су траншее прокопали да војник није могао ходати земљом, него кроз земљу, и тад, е видите, сад се нечег и сјећам значи. Тад је значи мени пало на ум да се може десити да и ми ту судбину доживимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам он у том моменту говори ту у касарни?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па сад не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер тако сте код истражног судије рекли као да сте тог момента разговарали?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно, вјероватно, кажем не могу сад, јер много ствари се после издешавало да сад те детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су телефонске линије биле у прекиду или не?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја сам чуо да су прекинуте телефонске линије и да нам је струја и вода искључена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви ишта знате о преговорима који су вођени?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, не знам, кажу да треба Бешлагих да се нађе са Дубајићем, и да он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од некога да је још неко дошао?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте «да је дошао Меша Бајрић, тадашњи начелник да преговара, и неће у касарну него зове да командант изађе»?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па то сам опет, кажем Вам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте све шта сте чули?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Па добро, можда не могу се сад сјетит тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте и видели тог Мешу Бајрића?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам ја тамо ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали прилике да видите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке аутобусе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Е овако, неки су аутобуси пролазили из правца Тузле према Докњу, и у тим аутобусима се видела лица у маскирни униформама, то су биле неке униформе по мени вако, шаролике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате која су то лица била, да ли се причало нешто, видите те аутобусе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите лица, да ли коментаришете ко су ти људи?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Претпостављамо ми, односно коментаришемо, шта, како, ту су биле кажем разнолике, било је неких црних кошуља, било је као од шаторског крила, таквог облика, боје у ствари, шара, неких плавих униформи, сад смо ми контали шта би то могло бити, па смо претпостављали, да се можда нешто жестоко спрема на нас, да одоше горе према Докњу, па да ће да за случај да крене тамо колона, пошто је постојала могућност да се крене преко старе Мајевице, да нам тамо направе засједу или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли Ви уопште разговарате онда са неким од претпостављених, шта поступити у том случају ако већ видите и осећате да се нешто спрема?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ми смо онако да кажем, размишљали једноставно, шта радит, како радит, како чинит, не знамо ништа шта се дешава, какав ће исход бити, па смо размишљали што су враћени, шта је то што се дешава, па да видимо, чак неки су предложили да само возачи буду у возилима а да се крене фронтално, односно пјешке, као пратња, онда како то, то не би било ни мало, сачекаћемо још мало да видимо шта ћемо и на крај кажем Вам дошао је тај један, пар ових војних полицајаца, каже народе све је договорено, значи пушке међу ноге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте нам објаснили.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците сада, формира се колона?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви у тој колони налазите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па реко сам Вам већ, да сам ја био негдје значи иза половине, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза половине?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, отприлике по мојом процени на почетку друге половине, значи не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви возили?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били возач?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је до Вас седео?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Синановић Миленко и Тадић Слађан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А позади?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: То сам после сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било људи позади?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Овако, био је Гавриловић Перо рањен, Цвјетко Јевтић, Крстић Радован, Јањић Драго, и био је Ђурић, дал се Марко звао са својим сином и синовцем, од брата син. Е то сам чуо као ти људи су били, они су изгинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас које је возило?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, не могу да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли је било санитарских возила?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте, било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били видно обележени?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Санитетска возила војна су свака видно обележена, значи има огроман онај, јел бели круг са црвеним крстом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у овим камионима био утоварен неки експлозив, да ли Ви то знате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. У Вашем камиону само, шта је било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Гуме и неке ламеле, нека опрема, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да сте кренули. Изволите, наравно.

Констатује се да је бранилац оптуженог Јуришић Илије адвокат Стеван Протић по одобрењу председника већа, напустио судницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте кренули и кажете да сте стигли негде до неке зграде где се технички преглед возила обављао?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте униформисана лица?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да. Који су претрчали иза тог зида, значи по мени да заузму положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад, у ком моменту креће пуцњава, и како креће, да ли је прво појединачно, да ли је рафално одмах била?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Оно што сам ја овако, што кажу запамтио, то је за мене било од једном, значи и свега и свачега, нисам ја примјетио, нисам мого, не могу сад да се присјетим дал сам чуо нешто прије, углавном и бука је била што се тиче војних возила, знате и сами како је, дал је, углавном је чим се запуцало, запуцало се од једном из свега, тако сам ја то доживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крстић, који је био саслушан овде као сведок, рекао је да је чуо прво један пуцањ.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја не могу то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мисли да је то био знак за општу паљбу, да ли. Значи Ви се тога не сећате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не сећам, не могу то да тврдим, не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад кад креће пуцњава, одакле Ви све можете да разазнате одакле се пуца?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Пазите, значи кад је пуцњава кренула, ми не видимо никога, само видим онде на Брчанској Малти, значи на раскрсници онде је било неких врећа постављених као грудобран, претпостављам из шахтова, из хаустора зграда, из подрума да је се освакле пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви већ дошли до раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам, наспрам Техничког прегледа чим се запуцало, значи у том неком првом сам ја погођен, и кад сам већ дошао до наспрам, до семафора првог ту сам погођен поново у груди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то било наоружање из кога се пуцало, да ли сте могли да?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па углавном пешадијског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешадијског?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Вјероватно и ловачког и тако, можда понека зоља, понеки тромблон ил тако нешто, јер било је неких повреда који су, не могу сад, мислим, грмело је што би рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте разазнали да је било и зоља?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па рецимо, један је рањен, сва му је глава била поцрнила, претпостављам да је од зоље рањен, ја кажем

претпостављам, не знам, никог нисам видио, из чега је пуцано, разумијете. Претпостављам кажем да је било понека зоља и тромблон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки камион био запаљен?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте Ви видели?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком делу, испред Вас, позади, како?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Значи, када сам ја први камион који је испријечен испред мене био је на самом семафору, кад сам и ја погођен поново, други пут значи, и ја сам тад кренуо лијево још два, три камиона су била наспрам аутобуске станице на Брчанској Малти, која иде горе према Симин Хану, горе мало даље, има једно брдо јел Бећаревац, како се зваше и ту је један «дајц» кренуо запаљен, ја сам то све обишао ко из филмова, не знам стварно сам како је то све тако се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је војска пуцала?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Одакле, како, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите одакле, јесте ли имали оружје?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па јесмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато Вас питам, јел пуцала војска?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам видио никог и не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кренула је општа палба, да ли војска узвраћа?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не могу ја да замислим како ће војник испод цераде, разумијете, да отвара ватру на неког, куд, како. Возачи и сувозачи отприлике су одмах били погођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ваш камион имао отворену или затворену церада.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел отворена или затворена церада била у Вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отворена?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте возач?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте исто били погођени?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви мислите да су сви возачи, зашто кажете возачи су били погођени, откуд?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја мислим да је тако, пошто су кажем Вам већ, значи ја сам рањен наспрам Техничког прегледа, од прегледа до раскрснице колко, нема више од 50 метара, да се већ успело значи побит, да кажем тако, број возача и одмах су камиони ту застали, једни су пошли, и ја сам сам размишљао да кренем право, нећу успјет да савладам ону раскрсницу да кренем лијево, можда право па ћу тамо. Значи већ је било неколико возила заустављени, значи да су по мојој претпоставци прво возаче гађали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли, кад су Вас пребацили у болницу, да ли је било рањених и да ли сте чули уопште да ли је неко погинуо са оне друге стране?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули о томе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су лешеви све допремљени у болницу?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Оно кад сам ја довежен у болницу, кад сам значи тим ходником, ја сам на оним санитарским колицима, видио сам у војним униформама, значи униформама ЈНА, у ходнику онако на једној гомили, значи ту су по мојој процјени већ подлегли који су ту, да кажем одложени. Ту је давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте да је била камара лешева, војне униформе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Ту је један давао знаке живота, једна сестра му је као пришла да му помогне, то је онај, не знам ни ја, друга је сестра њу зовнула, мислим ја сад не знам од тих сестара никог, као да губи вријеме видиш да су готови, а она виче, овај даје знаке живота могли смо му помоћ, ето у неком моменту што сам ја мого вако, што ме је гануло можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Мекић Драган, шта је било с њим?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Чуо сам да је он погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули, тад?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: После, после, значи после размене, после тога, чуо сам да је погинуо у колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са овим Модраковић Радованом?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Он је био жив до пред задњу размену, на пар дана пред размјену подлегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само ако можете да се подсетите, кад сте говорили о озренцима, па сте говорили код истражног судије да су они

требали на неку другу страну да иду. На коју то страну су они требали да иду?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па претпостављао сам на Озрен кад су пошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно у другом неком правцу.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Значи у то, у 14 сати кад су већ, значи претпостављао сам да су требали тамо да иду. Јер ја не знам, кажем, ја сам био са тим Драганом кад су се они вратили, и да ли је, не могу се сад сјетит неки Хамза милиционер немам појма, немојте ме сад држат за неке, да ли је тад био на тој раскрсници то возило које је дошло да их врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања? После ћемо Вам приказати снимак један, па ћете нам прокоментарисати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да Вас питам, да ли Вам је одузета и муниција онда када је тај споразум сачињен да се пушке држе између ногу и тако даље?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Која муниција?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Па муниција, јел одузета војсци или је војска имала муницију?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Мислите лично наоружање, јел?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Па неко наоружање, да, код војника који су се превозили?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па да Вам кажем, лично наоружање уз сваког војника је ишло, а сад да ли је муниције имало уза се или није не бих Вам то сад знао рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, а кажете да сте осећали онако неке непријатности и да ће нешто да се догоди, па сте причали о неким женама, код истражног судије, које су плакале и тако?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Е, то кад смо излазили из касарне, било је нако, ја сам запамтио једну жену, онде значи кад смо изашли из КПС-а, па кренули десно, Скојевском улицом с лијеве стране, онде има једна зграда чини ми се киоск, и ту једна жена, овако остала ми у сјећању која је махала, која је дјеловала ми тако уплакана, по мени, после сам размишљао као да је хтјела нешто, неким својим тим гестом да нам нешто ко саопшти, ко тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У којој сте Ви били јединици, нисам Вас пратио?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У којој јединици?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Хаубичка батерија 105 мм.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате која је то војна пошта?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Пазите, ми смо сви били у саставу те тузланске касарне, само измјештени, дислоцирани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, да ли сте за овим камионом вукли какву хаубицу или нешто?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Неко такво оруђе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, ништа, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми, колико је далеко од те, КПС, ако сам добро схватио, КПС излази на Скојевску улицу, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И кажете десно је Скојевска улица?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Како је кренуло, значи од КПС-а до.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је од КПС-а до ове раскрснице Брчанска Малта?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је по Вама?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па шта ја знам, да Вам кажем, колико се ја тога могу сад сјетит, али па можда неких 500 метара, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 500 метара?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А колико сте Ви далеко и овај Технички преглед, или што већ би, где сте добили практично метак у ногу, јел?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је пуцало по вама, колико је то далеко до раскрснице, схватио сам да сте, да још нисте дошли до раскрснице?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, па и то је отприлике значи Технички преглед до раскрснице, па неких 50-100 метара, не вјерујем да је даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 50-100 метара, и рекосте да је или нисам сигуран да сте то рекли, али ако јесте поновите, колико је

горе до тог места где сте се зауставили, до те бензинске пумпе, до тог «Шарана», шта је то већ било?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је сад од те раскрснице Брчанска Малта до тог места горе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па то је отприлике једно можда 800 метара до километар, отприлике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо овог сведока, Крстића, он нам рече да је можда чак и два, три километра?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не вјерујем да, не знам мислим, али не вјерујем да је толко, не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вас питам.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јел ја одтада нисам никад више доле, па не могу на основу сјећања сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви возите како возите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, за мене је то било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте могли да прешалтате у већу брзину ако сам добро схватио?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел вам је повређена та нога, него сте брзином којом сте ушли у лево том сте и наставили горе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се све време пуца по Вама, по камиону, по?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Све време се страховито пуца, после, кад сам мало одмако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На том путу?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Па кажем Вам ето тај камион горе што је ударио у оно брдо, он је значи вјероватно возач убијен, и он је ударио ту највероватније да је он имао нека експлозивна средства на камионе и он је запаљен, или је резервоар, шта је већ погођено не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте нам горе да се пуца, чујете зује метци, оно кад сте били већ ван камиона и тако?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, само што мало је то сад, мислим, то грми, то не пуца, то је за мене, јер и дан-данас рецимо ја осјећам у по главе да нон-стоп зуји и да губим слух и то, значи то је баш било пуцњава.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте, претпостављам да сте гледали, видео снимак тих дешавања?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па да Вам кажем, најшеће избегавам да то гледам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим. Избегавате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али имали сте прилику да то видите?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте евентуално на том видео снимку видели свој камион?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте могли да препознате, с обзиром да положај, начин кретања?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Оно што сам ја, кад погледам тај снимак, кад видим да све гори, да једноставно, изађем најрадије, не будем ту, више пута родбина ми дође да причам, ја ћу, не знам осјећам се, не знам шта да Вам кажем, како.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, одбрана изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је рекао да је мобилисан 08.01.'92., ако сам ја добро записао. Да је по чину потпоручник?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је та јединица у којој је мобилисан његова ратна јединица? Дакле, оно по ратном распореду што смо сви имали у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите ратна јединица?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па мислим да резервном потпоручнику не би требао да објашњавам шта значи ратна јединица, ја сам исто завршио Школу резервних официра, претпостављам ко Ви?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јер то ми је сво знање о војсци, али ратна јединица знам шта је.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да, да. То је та ратна јединица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А реците ми од 08.01.'92., до 15.05.'92., дакле до тог кобног догађаја, да ли је сведок некад долазио у Тузлу, наравно као војно лице?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У Тузлу?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, у касарну?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У касарну, јесам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у том периоду приметио било шта од војних активности неке друге формације осим ЈНА?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па да Вам кажем, ја нисам приметио активности, нисам обраћао пажњу, јер пазите, углавном би ишли у касарну или по опрему неку, или по гориво и тако, храну, ја сад размишљам да ли је, мислим, нисам видио ништа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам често ни ишао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У том периоду пролазио поред каквих пунктова, говорио је у једном моменту, поменуо је појам пункт?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: У Славиновићима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само у Славиновићима?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па колко се сад могу сјетит.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте се заустављали на том пункту у Славиновићима са војним возилима?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па знате шта, нисам ја често ишао али нисам, чини ми се да се нисам заустављао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли случајно знате ко је држао тај пункт?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, милиција.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је ту било и војне полиције?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли у том тренутку кад долази у Тузлу, 15.05., да ли је он и даље званично потпоручник? Потпоручник је официрски чин?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је још неко од официра тог тренутка био са Вама у групи и још официр који вози камион, баш не верујем да је било официра?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам Вас добро разумео.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хоћу да кажем, Ви као официр возите камион, да ли је још неко од официра био ту?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, па ја нисам иначе. Па било је још официра, сад ја не могу све ни да се сјетим, ни ко је био, вријеме је прошло, ја знам из касарне рецимо мајор Белојица, онда нормално Дубајић, заменик његов је био Вељко Брајић, био је тај Николовски Петар.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија није ми питање било у том смеру, па не знам, али једино ако суд то интересује. Да ли је сведок у том периоду 08.јануар до 15.мај, имао неку командну односно командирску функцију у јединици?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Аха, то питате, јесам, командир вода.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па јесте ли имали возача? У јединици да ли је било возача?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па било је возача, нормално да је било возача, па нисмо онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте Ви имали, конкретно одговорите на питање, да ли сте Ви имали возача?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Свог личног возача, нисам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не свог личног возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислимо свог, него да ли је било возача?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја кад сам кренуо, ја нисам возач по ВС-у али сам ето, узео, пошто је било и тих неисправних возила у касарну, тако да кад се кренуло требало је још возач, и ко ће, ово-оно, и ајде реко узети ћу ја камион, и тако сам се ја нашао на мјесту возача. Разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зато што сте рекли да сте возили.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок имао тог тренутка чинове на, дакле да ли је био обележен чином?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам. На кошуљи су. Нисам имао чинове.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих наставио ово последње, мислим да је последње питање на питање члана већа, питање је било, да ли је возило сведока погођено неки пут и након проласка кроз Брчанску Малту, сведок није одговорио на то питање, говорио је о пуцњави. Дакле мене интересује конкретно да ли се сећа било којег погодка у возило, након проласка кроз Брчанску Малту? Дакле, разумем да чујете да се пуца, да све гори.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Е, сад Ви покушајте мене да разумијете, значи ја сам рањен наспрам Техничког прегледа, једном, страховит бол који до тад никад нисам нешто слично осетио, следеће рањавање код семафора.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На самој Брчанској Малти?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да. Ја више ништа такорећи нисам знао ни куд идем ни шта радим, једноставно само да ми је да се извучем, испред мене, ја сам имао осјећаја да је то пакао, да све гори, да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија на овом снимку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се надовежем на ово за чинове. Ви сте код истражног судије рекли да сте имали чинове петокраке?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не, петокраке обележје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само обележје, а чинове не?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: На капама. Имали смо и чинове сад дал сам ја имао то на блузи, а блузу сам скунуо, био у кошуљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш сте рекли да сте имали чинове?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па јесам на блузи, али мислим добро, али обележја, питао ме дал су била нека друга обележја, не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, ја сам само питао за чин?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Можда сам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На питање истражног судије «јесте ли имали чинове, јесам, значи све, ја мислим да су петокраке биле још увек, јер је», тако сте дали одговор?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да, ако нису петокраке онда је била она тробојка ЈНА, како је писало већ. Онда ме питао дал је било неких других обележја, није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија на снимку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то ЦД?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је ознака 207128228 од 12.04., нисам сигуран која је то ознака али мислим да је то број 1, где има комплетно дакле почев од 18,58 па надаље дубоко у ноћ, ја мислим да је то број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ЦД број 3 Брчанска Малта, излазак у 18,56, излазак и почетак пуцњаве. Није то?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ту се не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брчанска Малта 19,30 то је ЦД број 1?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ЦД који смо јуче гледали, који смо показивали сведоку Крстићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ЦД број 3, Брчанска Малта.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наиме на том ЦД-у, бар временски је мени означено 3 минута и 29 секунди и приказује се једно возило које мимоилази, обилази возило које стоји запаљено, односно почиње пламен према њему, па да се сведок само изјасни с обзиром да је, верујем да човеку апсолутно ван некаквог здравог резона да поново гледа и то све

преживљава, али ако може само тај детаљ да каже да ли је то можда његово возило или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете то да погледате?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па погледаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би молила режију да нам прикаже ЦД број 3.

Хоћете овај излазак да пробамо? Ајде по реду да видимо.

Погледајте ово возило.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Да. Ово је «дајц».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу да ли Ви имате питање неко?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господина не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем режији, можете прекинути.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господина не познајем и немам питања за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала лепо. Ви као сведок оштећени да ли се придружујете кривичном гоњењу и да ли ћете истаћи одштетни захтев.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Пазите ја нисам тај који могу, ја сам рекао, ја сам чуо за господина Јуришића, лично га нисам познавао, не могу значи са свог неког аспекта да кажем да је он лично крив. Ви сте суд који ће наравно да утврди то, ја само могу да кажем да се злочин десио да је почињен над нама, и да би било поштено да неко за то и одговара, а ко то је на вама, је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче одштетног захтева, да ли можете у овом моменту да истакнете или то можете и касније у неком другом поступку?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па не знам, ни размишљао о томе нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сваком случају истичете је ли тако одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па оштећен јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам лепо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија ако дозволите, ја се извињавам пропустио сам, да ли сведока можете питати да ли је некад у болници давао било коме изјаву, да ли службену, неким новинарима или неким истражним органима.

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Истражним органима нисам, јесте телевизија долазила, има то негде снимак да питају рањенике како се медицинско особље опходи према нама и ту су мене питали и рекао сам исто што и сад значи што се медицинског особља тиче. Пазите ови

који су прије отишли у затвор они су ишли код иследника, ја сам после дошао у затвор и писмену изјаву сам дао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање, та изјава коју је дао тад телевизији да ли је била под неким притиском, да ли му је неко сугерисао шта да каже или је казао оно што је заиста мислио тог тренутка о томе?

СВЕДОК ОШТ.РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па пазите ако Вам сад кажем овде да сам од прилике исте речи поменуо што се тиче медицинског особља да су нас прихватили адекватно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК само је питање да ли је била нормална изјава.

Немам питања него би само приложио.

Констатује се да је адв.Ђорђе Дозет предао суду ЦД на коме стоји «Сведок Стевановић Радан 1992. година», и исти се прилаже судском спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине Стевановићу, можете ићи. Трошкове, трошкове молим Вас само још ми определите. Које трошкове имате и у ком износу?

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Ја сам даошао са својим аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то тршкови од прилике?

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па од прилике шта ја знам, 20-так, значи 20 – 25 литара горива и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажите Ви колико је то новца немојте да ја рачунам сад овде него кажите Ви колико.

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Па значи трошкови су пута негде 25-30 евра, у ствари и путарине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Определите.

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Не могу ја да вам то сад, још нисам ни јео ни ништа, разумијете то Вам говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 5.000,00 хиљада је ли Вам довољно.

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Довољно.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо можете ићи.

СВЕДОК ОШТ. РАДАН СТЕВАНОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведока Мандић Томислава.

САСЛУШАЊЕ сведока ошт. МАНДИЋ ТОМИСЛАВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мандићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше име и презиме?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Мандић Томислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и од оца?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: `54. године од оца Драгољуба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Црнотравска 1Б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, дужни сте да нам испричате све што знате о овом догађају, не смете нам ништа прећутати изузев ових питања на која сам Вам рекла да не морате да одговарате. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок оштећени упозорен, опоменут, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали изјаву код истражног судије, дакле у претходном поступку, да ли остајете у свему код исказа који сте дали 15.06.2007. године?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам када сте мобилисани, где сте били на којим пословима?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Нисам мобилисан ја сам био активни старешина ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам све о томе. Значи интересује нас знате мај '92. година, где се налазите и испричајте нам све о томе што знате везано за овај догађај који судимо?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па ја вам могу рећи оно што знам од 15. маја кад се тај догађај и збио. Иначе ја сам био на дужности команданта батаљона Б формације, у оквиру позадинске базе, а мој батаљон је по наређењу претпостављене команде био дислоциран на Мајевицу у село Вукосавце. Командант ми је био Хрушевар Алојзије и од њега сам добио наређење да 14. маја демонтирам средства из хемијске чистионице, ове столарске и обућарске радионице, кројачке и да се та средства превезу у гарнизон Бијељина у складиште Патковача. Е поподне сам са људима то и одрадио, то је било натоварено чини ми се на 6 возила укупно и ми смо у вечерњим сатима 14. отишли за Бијељину. То је тамо истоварено, у ствари није све исто вече, требала нам је ауто дизалица па смо због тога морали да сачекамо 15. ујутро и ту дизалицу сам сутрадан добио од «Семберија транспорта».

У међувремену ја сам 15. до подне из те фирме звао касарну, никога нисам могао од старешина да добијем, после сам добио мог евидентичара који ми је рекао да се нешто у граду дешава, да је ова пешадијска бригада већ формирала колону, да та колона стоји код капије, део тих возила, да никога од тих старешина из те позадинске базе којој сам ја припадао да нема никога и на томе се и завршило и рекао сам да ћу га назвати касније да потражи по команди базе да ли некога има, да види и то припреми те податке па ћу га звати касније. После сам звао, но међутим никога од старешина он није нашао тамо и ја сам онда донео одлуку да са тим једним камионом да одемо у Тузлу јер тамо сам имао од моје јединице је остало да ради то пекарско одељење које је производило хлеб за потребе те бригаде која се назалила у Тузли. Ту сам имао неколико војника и 4 или 5 жена добровољки које су радиле у пекари, ја сам кажем кренуо из Бијељине из тог складишта Патковача за

Тузлу и у Тузлу сам дошао да ли негде око пола 1- 1 не би вам сад тачно могао рећи, углавном улаз у град је већ био блокиран, биле су већ постављене оне вреће са песком, грудобрани и то, није ме нико ометао кад сам улазио у град, ушао сам у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких пунктова?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте на улазу у Тузлу код Славиновића и успут сам видео да су биле оно рупе на цести ископане оно квадратног облика за постављање оних нагазних мина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био на тим пунктовима.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се налазио на пунктовима?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па била су униформисана лица која су припадала јединицама те Територијалне одбране Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Откуд знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, нисте чули?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Мислим углавном нису били припадници регуларне војске. Кад сам дошао у касарну отишао сам до те пекаре онда сам ту прекинио производњу, наредио људима да се то спакује све што има, а нисам Вам рекао дошао сам у касарну са овим цивилним «ФАП-ом 1620», тако да смо онда на тај «ФАП» натоварили оно хлеба што је било произведено, негде 10-11 врећа соли и нешто мало брашна што је остало и онда сам наредио људима да се камионом оде до спаваонице која је била у склопу тамо те химијске чистионице и вешераја, и да се зидови, односно каросерија да се обложи са душецима са војничких кревета јер се видело да се нешто збива. Ја сам покушао да изађем после са тим возилом кад смо се натоварили и људи ушли у возило, међутим било је забрањено да се више излази из касарне док колона не крене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је забранио?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не знам ко је забранио, углавном дежурни на КПС-у није смео по наређењу да отвара капију, јер наводно да је командант касарне потпуковник Дубајић у то време Миле, да је водио преговоре са председником општине о мирном изласку тузланске колоне, те ето војне колоне из града. И знам да сам чуо да је та колона првобитно требала да иде према Озрену, ето и да је касније као постигнут споразум да може да изађе али само према Мајевици, што је мени у том случају одговарало јер моја јединица је била горе на

Мајевици. Ја сам са тим људима својим и са тим камионом натовареним био близу тот КПС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте били у камиону?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: У камиону сам био са возач резервиста Ђокић Ратко и био је Емин Адлан војник из Скопља, они су били у кабини, а на каросерији сам имао од ових жена добровољки Ракић Јела, Зубић Ђурђа, Зубић Биљана и Зубић не знам, њих три углавном, мајка, две ћерке и син њен, био ми је војник активан Ковачевић Саша, војник Баги Иштван, цивилно лице које је радило код мене као пословођа хемијске чистионице Бранко Нешковић и не знам да ли сам још некога заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле колико је то било од прилике лица?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па ја мислим да нас је укупно било ту 14-15 лица, мислим не могу сада ето да их побројим све, али негде око пола 6, е онда је почела пуцњава у касарни ми смо полегали око тог возила. Одакле се пуцало то заиста не знам, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у кругу и даље касарне?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: У кругу, јесте. Након једно 5 до 10 минута та пуцњава је престала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то пуцњава била?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па из пешадијског наоружања је то углавном била пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачна, рафална?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па било је ту свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На касарну?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Знате шта, мислим стварно Вам не могу рећи, ја нисам сад чуо да је поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што можете, колико се сећате и како можете.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да је поред мене опалио ни један метак, али углавном пуцало се са свих страна, мислим одакле је пуцано не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли узвраћала војска?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не. Јер је било наређено да се не сме отварати никаква ватра, чак штавише било је речено и кад колона буде кренула да се мора сво оружје сакрити, да не сме оружје да се види из камиона. Али кажем на срећу та је пуцњава брзо стала и ја сам онда људе увео у тај, у радионицу батаљона ремонтне подршке и тамо са са њима остао док се није пронела вест да је постигнут споразум и да колона креће. Ми смо онда изашли, укрцали се у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да ли је било људи око касарне?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па знате шта једино шта сам приметио то је то кад сам био код пекаре, када сам дошао у касарну приметила су се кретања униформисалних лица према болници која се налазила горе изнад касарне. Ето то једино што сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли да је фактички комплетна касарна била окружена зеленим береткама?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па рекао сам да сам видео људе да иду горе према болници и неколико њих видео сам у пару носе сандуке са муницијом, ето то је све што сам видео, али сад кажем да кажем да сам видео некога да пуца ово кад је почела та пуцњава, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вам предочавам код истражног судије што сте рекли да је касарна била малтене опкољена зеленим береткама.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па јесте са ове стране што сам ја могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Ништа кад се прочула вест да је постигнут споразум ми смо се укрцали на то возило, и сад да ли се моје возило успело убацити негде око средине колоне или ближе почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то возило било?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Црвени «ФАП 1620», црвене кабине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неких црвених возила?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Колико ја знам не. Мислим не сећам се, али ја знам ето за то возило у којем сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се налазило у том црвеном «ФАП-у»?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: На каросерији људи и ово што сам Вам рекао да смо утоварени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и убацујете се, је ли тако, у колону?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Убацили смо се у колону и стигли смо од прилике негде до те Брчанске Малте, то је пред крај те Скојевске улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само где се налазите у колони, да ли сте на почетку, да ли сте при крају, у средини, где се налазите у тој колони?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па ја мислим да сам ближе средине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе средине?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не могу вам сад тачно прецизно рећи нити сам бројао ја возила нити знам заиста. Мислим мени је био циљ само да се убацим ту и ми кад је та колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим Вас, касарна има два излаза је ли тако?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који излаз Ви излазите?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: На ту контролно пропусну станицу где излазе теретни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: КПС?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: На КПС, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И креће колона?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Креће колона и од прилике кад смо били прије те раскрснице почела је пуцњава са свих страна, и одман у тој, почетку те пуцњаве рањен сам у десну ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви налазите у моменту када је почела пуцњава са свих страна како кажете? Где сте се нашли, јесте дошли баш до раскрснице или?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Нисам, био сам нешто прије раскрснице, е сад не могу Вам прецизирати колико тачно пре раскрснице, пуцњава је почела, ту сам кажем одмах рањен у десну ногу и возач је нормално наставио да скреће према Мајевици, горе према Симином Хану и ту негде код тог скретања сам онда рањен и у стомак и метак сам добио ту са леве стране између задња два ребра, тако да сам онда полако почео да губим и свест. Углавном знам, сећам се са ми је возач рекао да, били смо негде близу те бензинске пумпе, која је на излазу из Тузле према Славиновићима каже погођене су нам гуме, гуме горе нећемо, не можемо, не могу каже више држати волан. Е у томе сам видео да је испред нас је био камион неки са, чини ми се да је био овај «ТАМ 150» и један оклопни транспортер који су били погођени и испречили су се на путу, знам само да сам рекао овом возачу Ратко ако станеш готови смо, сад он је некако успео да ту прође, прошли смо до Симиног Хана, ту смо стали е ту су ме онда извукли из камиона, убацили у неки «Пежо» којим су ме пребацили до Пожарнице, ту су ме поново из тог возила пребацили у војну «Ладу» једну караван, е у њој је био потпуковник Здравковић Милан и он ме је пребацио том «Ладом» до Угљевика, из Угљевика су ме пребацили, ту су покушали мало да ми зауставе крварење, пребацили су ме у Бијељину и то би од прилике било то.

Поред мене у том возилу возач је остао неповређен, војник који је седео између мене и возача остао је неповређен, ова добровољка Ракић Јела она је рањена у раме, војник овај активни Баги Иштван он је исто рањен у главу, али метак га је оно само посекао преко чела, син од ове добровољке Зубић Ђурђе, мислим да се звао Дарко он је, он није иначе био из моје јединице он је припадао, био је у саставу те пешадијске бригаде али је тражио да иде са мајком, тако да се и нашао ту на камиону, он је рањен у надлактицу да ли леве или десне руке не знам, углавном метак је, то је била прострелна рана и после је тај метак изашао и пререзао га ту преко врата још, али мислим тако да је он збринут у болници после и није имао неких последица колико сам касније чуо. Цивилно лице овај Нешковић Бранислав, он је био погођен у главу и за њега сам после чуо да су сматрали ето да је мртав оно кад су у Пожарници прегледавали возило, да су га били као покрили белим чаршафом и онда је неко ето приметио да човек дише и онда је одатле пребачен на ВМА у Београд и ту је онда оперисан и збринут и знам за њега да је касније премештен у Суботицу и да је тамо и пензионисан, да је радио у касарни као хемијски чистач.

То је од прилике то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је у неком возилу било муниције?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: У овом возилу у којем сам ја био муниције није било, јер кажем та муниција из РР јединице је била сва извучена на Мајевицу у то село Вукосавице, конкретно у мотел «Вукосавице», ето тамо се налазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли је било у неком возилу?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па у овом возилу које је било испред мене које је погођено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е чиме је погођено да ли можете да разазнате чиме је погођено?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не знам, само знам да испред тог возила био је и оклопни транспортер који није могао да почне да гори сигурно од пушчаног метка, вероватно је то била у питању зоља или нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сте рекли и код истражног судије да је једно возило са муницијом било погођено са зољом.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је транспортер био погођен са зољом?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било запаљено?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па горило је и возило и транспортер. Транспортер је оно у правцу био окренут овако на бок, препречен фактички на путу. Камион је стајао онако више на леву страну и верујте ми да не знам кажем како је овај мој возач успео да прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је војска пуцала?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Ја колико знам не, јер свима је оно наређено да прије поласка и код укрцавања да нема пуцњаве, да се не сме ни видети оружје, то је било строго наређено. Чак и они каже који седе напред у возилима да мора бити оружје спуштено доле да не сме да вири цев од пушке да се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико људи је страдало том приликом?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па према мојим сазнањима, сад колико је тачан податак ја не знам, али углавном каже 198 људи да је погинуло, али да се још 30 водило после као нестали и за које се не зна шта, да ли су изгорели или шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо Вам показати један снимак. Јесте имали прилике да гледате снимке Тузланске колоне која се кретала и напуштала?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, једном приликом преко телевизије неко је пуштао, па сам само онако један делић тога видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би молила режију да нам прикаже ЦД број 3, па ако можете коментаришите.

Када је кренула та општа пуцњава, каква је то паљба била?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па углавном оно док се пролазило кроз Скојевску ја што оно могу да се сетим, то је углавном била паљба из пешадијског наоружања. Мислим барем тај део оно што ја памтим. Е сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули појединачне неке пуцњеве?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Није ту било појединачних пуцања, то је била пуцњава да се стварно није знало одакле се пуца, али што је ето најпоразније ја не могу сада да кажем да сам икога видео јер та улица вам је таква да идете малтене као кроз тунел, зграда са једне стране, зграде са друге стране, тако да кажем апсолутно нисам никог видео да кажем да стоји на згради или на балкону да држи пушку и пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте говорили да је шофершајбна била сва избушена?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте. После сам чуо наводно на том камиону да је избројана 501 рупа што на самој кабини, што на каросерији, ето колико је тачно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим Вас режија да нам прикажете ове снимке. ЦД број 3, режија ЦД број 3, молим вас.

Није то тај снимак, ЦД број 3.

Мало пре што је. Ајде пустите ЦД број 2, али и мало пре сам тражила ЦД број 3 и био је пуштен ЦД број 3, а не ЦД број 2, ја мислим да су погрешили. Да.

Хоћете молим вас тон да појачате?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Ево то је тај, то је тај камион у коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте Ви били?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је била церада затворена, јел тако?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да церада затворена и ево људи што сам ја рекао, били су на каросерији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте прошли ту је ли тако?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте, јесте. Е па ту негде на тој кривини када је он скренуо, ту сам онда био по други пута оно погођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стомак?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пуцали?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте пуцали? Да ли је неко пуцао тад?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, није нико пуцао возач се се борио да одржи правац, војник је седио између мене и њега, ја кажем ја сам почео већ полако губит свест од тог првог метка којим сам рањен у ногу нисам нешто страшно ни осетио, али кад сам добио овде између задња два ребра, тај ме је просекао кроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је осим ових камиона, који кажете да су били запаљени неки камиони, да ли сте видели да је још нешто горело?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Верујте ми да, мислим, стварно сам био у таквом стању да нисам могао сад да обраћам пажњу на нешто, то само знам за тај камион испред и тај оклопни транспортер који су били погођени и верујте ми да се онда после детаља ни не сећам, како смо стигли до Симиног Хана, углавном смо тамо ето стигли и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле овај снимак који сте погледали?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то одговара оном стању, оном кретању Вашем како сте?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговара је ли тако? У оно време како је било?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања, да почнемо од овог камиона он је рекосте «ФАП» црвене боје, да ли има икаквих војних ознака на њему?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Цивилне таблице?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Цивилне су таблице, једино оно што је било налепљено оно ЈНА, оно што се стављало и на кабини, оно што се стављало на возила која су била мобилисана, јер то возило је било мобилисано у саставу мог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је било мобилисано па је имало?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На шофершајбни?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да, ону налепницу, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је далеко, и сте тамо, колико сте Ви дуго на служби били тамо у тој касарни?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па у тој касарни сам био од децембра '90.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Децембра '90?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи годину ипо дана?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако. Колико по Вама има од КПС-а до ове раскрснице Брчанска Малта где је дошло до ове пуцњаве?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па не знам, по мени можда ту негде од 800 до 1000 метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од 800 до 1000 метара?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не верујем да има више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А колико сте Ви са камионом били далеко кад је почело да се пуца по Вама од раскрснице?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Знате шта, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: По Вама?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: По мени, нисам могао бити даље од једно 100 до 150 метара од раскрснице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се на Ваш камион пуца и даље, скренули сте лево и идете где идете. Да ли се пуцало и по Вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па пуцало се сво време, да ли по мом камиону или по свим возилима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дал то региструјете евентуално?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не региструјем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да се пуцало на камион, добили сте метак у ногу, 100 метара пре раскрснице, па потом на самој?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: На самој раскрсници, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На самој раскрсници, јел тако?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вас питам то на даљем путу извлачења?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, на на даљем путу кад смо већ прешли тај део и ја онда нисам осетио да нешто ето муниција удара по возилу, једина онда та прва препрека на коју смо наишли је то тај камион са муницијом и тај оклопни транспортер који су били погођени тамо негде, у близини у бензинске пумпе, на излазу из града.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта знате да нам кажете о магацинима?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не знам на које магацине мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате да ли су постојали неки магацини Територијалне одбране, да ли ишта знате о тим магацинима?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па знате шта, ја знам о оним магацинима за које сам ја одговарао, а ти магацини су били празни, ту су била средства ратне резерве, тог мог батаљона, и то је било раније извучено све на Мајевицу. Шта је у осталим магацинима било, верујте ми заиста не знам, мислим, дал је то био само РР те бригаде, која је иначе била и носилац тих послова у касарни, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако сам добро разумео, сведок је био командант батаљона како то каже Б формације?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да, интендантског батаљона Б.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта сте били по чину?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Мајор.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Извините, да ли могу директно да се обраћам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Рекли сте да сте 14.05., дошли у касарну у Тузлу са шест возила?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Са шест возила сам изашао 14., из Тузле, са натовареним средствима, а кад ми је наређено.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кад сте дошли у Тузлу са возилима, или да ли сте уопште долазили са возилима или сте та возила затекли у касарну?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Ја мислим да сам тај дан и дошао са Мајевице с тим возилима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Са тим истим возилима?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да, јел од тих шест возила, да ли је једно или два возила су припадала овом батаљону рејонтне подршке који је такође био горе на Мајевици извучен.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли шест теретних возила која иду у колони у војноме жаргону кажете да се крећете у маршевском поретку и маршевској колони?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: У то време возила нису тако ишла у колони, него кад се ишло на задатак возила су ишла, пошто није се могла обезбеђивати пратња возила су ишла појединачно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли то значи да ви нисте ишли уопште у колони, дал сте ишли једно иза другог?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не разумем Вас шта ме хоћете питати.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тих шест кад долазите у Тузлу?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, није била колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад долази у Тузлу?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад долазите у.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, да ли долазите са некаквим размаком или?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Са размаком се долази.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кад сте излазили 14.05., из касарне односно из Тузле, да ли је исти систем изласка?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте, исти систем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете определити колики је размак између једног и другог возила и да ли се крећете истом трасом?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Истом трасом, да. Истом трасом, а сад колики је размак између возила не могу Вам рећи јел оно возило се натовари, креће, за пар минута се пушта друго и тако. Значи одредиште је било то и то, и.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете се изјаснити у ком од тих шест возила сте Ви били кад сте излазили тад из Тузле?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Верујте не могу, не могу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли прво или задње, јел можете бар тај део?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ:Ја мислим да сам био задњи.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Задњи?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте до Славиновића, ако сам разумео у Славиновићима је пункт?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ:Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И даље шта се иза Славиновића налази?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Налази Симин Хан.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Симин Хан?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте до Симиног Хана, тог 14., имали било какав проблем, да ли вас је неко зауставио?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ:Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте видели било какву препреку?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, чак ни тог пункта који сам видео тај дан кад сам улазио у Тузлу, 15., нисам га уочио 14.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дал Вам је познато да ли је на том пункту, с обзиром, претпостављам да сте долазили у Тузлу у међувремену?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ:Јесам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато ко је држао тај пункт иначе, ко га је оформио?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: После сам чуо да је то Територијална одбрана оформила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте приметили војних полицајаца у близини пункта?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је код истражног судије рекао, судија, Ви сте му предочили. Да је касарна била окружена зеленим береткама, шта подразумевате под појмом зелене беретке?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Знате шта, у оно време су под појмом зелене беретке подразумевали сви они који не припадају регуларној ЈНА који су носили ту маскирну неку униформу и зелене беретке, по томе су и прозвани зелене беретке, и реко сам Вам, део касарне од пекаре и ја могу да видим према болници тај део који сам видео, могу да кажем да је био окружен, на самој непосредној близини уз касарну, јер та болница је опет доста удаљена од касарне, а углавном кажем, људи су се ту налазили.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Рекли сте да сте видели, да ли двојицу или више парова људи да носе муницију?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте, јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесу ли то биле зелене беретке?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Имали на себи зелене беретке?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Ја нисам могао да приметим да су имали зелене беретке али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформе сте видели?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Била су униформисана лица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте видели тих дана у Тузли припадника резервне полиције? Односно резервних припадника полиције?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Нисам обраћао пажњу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте обраћали пажњу. Да ли Вам је познато, да ли се у касарни у Тузли, тих дана налазио, тако су га звали одред «Окресаница»?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, први пута чујем од Вас.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Први пут чујете. Сведок је употребио термин и код истражног судије и овде, да су на његовом камиону биле жене добровољке. Шта подразумевате под тим појмом добровољке?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Жене које су се добровољно јавиле у јединицу ето да помогну својим присуством, а наређење од моје претпостављене команде је било да те примим жене, јер конкретно та жена о којој се ради она је избеглица из Хрватске и није имала ваљда где, и тако је било наређено прими је нека ради у пекари.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у касарни било и мушких добровољаца?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Код мене у јединици не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли је у касарни било, да ли знате?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли доласком у касарну 15.маја, контактирате са неким старешином?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, ни са једним, јел, зато сам и дошао што никог од старешине ови моји људи нису могли да пронађу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А јесте ли покушали доласком у касарну?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесам, отишао сам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Схватио сам да сте се задржали више сати?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Отишао сам до моје команде, нигде никог није било, отишо сам после обишао све те просторије, нисам улазио у команду бригаде пешадијске, али рекао сам и код истражнога судије да нисам стварно никога од старешина видео, никог.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Рекли сте да је наређено да војска излази тако што ће сакрити оружје да не би провоцирали?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је то наредио?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: То наређење се прочуло кад је речено да је постигнут споразум и да колона треба да крене, ко је наредио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Како мислите прочуло, наређење се прочуло, Ви сте професионални официр?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Како је пронешено не знам, али нисам имао прилике да сад неког, да ме позове да ми каже наређење је такво и такво, ја Вам само кажем оно што знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, ОК, наравно. Па ко је Вама то наређење пренео?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Није ми пренео нико, него је то, буквално је речено, да ли је то ишло оно што се каже од првог до задњег возила, наређено је да се склони оружје, да ли је неко био од старешина на челу те колоне у неким возилима, па је то наређење прослеђивао даље, не знам. Углавном до мене је стигло такво сазнање да се оружје мора сакрити, да не сме ни једна пушка да вири из камиона, нити да се види из кабине возила.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Реците ми, да ли знате ко је Илија Јуришић?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, да ли Ви имате питање неког господине Јуришићу?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја први пута видим господина, и ово је наш први сусрет, никада у животу до сад га нисам видео, и не знам ништа о њему, не знам шта он зна о мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли Ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте придружујете кривичном гоњењу и да ли ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па не видим разлога зашта, то што сам проживо, проживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то да схватимо?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па знате шта, трудим се да то што пре заборавим и једноставно тешко ми падају сва та подсећања на сва та збивања и ово је за мене верујте ми стварно оптерећење. И размишљао сам се да ли ћу се одазвати или нећу по цену и привођења, и једноставно кажем, желим да то потиснем из сећања и из свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете истаћи одштетни захтев. То можете и накнадно?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не, засад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете истаћи?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви долазите из Београда, немате неке трошкове?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Имам трошкове зато што ту ми је пребивалиште, али боравим у селу Босут то је код Сремске Раче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците колико тражите?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па то ми је 220 километара тамо и назад, само трошкови горива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа ми не значи, реците колико је то новца?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Па то је негде око 20 литара горива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то ми ништа не значи. Определите.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Негде око 1.900,00, 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 2.000,00 динара?

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку-оштећеном 2.000,00 динара на име трошкова превоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине можете ићи.

СВЕДОК ОШТ. ТОМИСЛАВ МАНДИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овим бисмо завршили, изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих имао једну молбу и два предлога. Молба се односи дакле, потпуно изван да кажем потреба ове суднице, али из одређених разлога ради коришћења средстава са текућег рачуна, нужно је да окривљени овласти своју супругу, треба нам сагласност суда да дођу цивилни органи, односно органи суда да овере ово пуномоћје. Да ли да предам то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да приложите, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само ради овере. А два предлога. Први предлог је он се односи на доказе које веће ово наравно неће сад да одреди датум кад да изводи, мој предлог је оно што сам и прошли пут рекао, дакле да кренемо да радимо сведоке који имају било каква сазнања о Илији Јуришићу, дакле, свакако да је ту број 1 командант који ће о овим околностима које смо покушавали да разјаснимо и са ових шест сведока, бити, али молим и предлажем да први следећи иза тога буде Мато Дивковић, који једини по садржини истражног списка има некаква сазнања о томе ко је и шта је био и радио тог 15.маја '92.године, Илија Јуришић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имала сам у виду тај Ваш предлог, то сте и на почетку истакли, тако да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И наравно, с обзиром да ћете сада завршити, ја користим прилику да је веће још у заседању, да предложим поново укидање притвора из разлога које сам и прошли пут навео, с тим што су ти разлози сад много јаснији и много јачи, након саслушања ових сведока, дакле људи који су страдали, који су, неки су и Тузлаци, неки су били на служби у Тузли, нико нема било каквих сазнања нити има било шта против Илије Јуришића. Чули смо сваког појединачно како се изјаснио на Ваше питање да ли се придружује кривичном гоњењу, говорим све апропо оне убачене тачке 5 разлога за притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, да видимо шта ће заменик тужиоца за ратне злочине да нам изјави?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противи се предлогу за укидање притвора, услови нису испуњени и даље стоје сви разлози због којих је притвор одређен, да се и даље продужи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. повућићемо се, сачекајте пет минута, ми ћемо изаћи.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца опт.Јуришића да се према истом укине притвор јер и даље стоје разлози због којих је притвор и одређен.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже а следећи заказује за:

10.април 2008 године, и

ОДРЕЂУЈЕ СЕ саслушање сведока-оштећених Јовић Бранка, Драгић Ненада, Тешић Љуба, а за:

11.април 2008.године,

ОДРЕЂУЈЕ СЕ саслушање сведока Дивковић Мата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Записничар

Председник већа-судија